

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ ၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ ၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၅၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

Ancient

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းမိုးမိုး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၄) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

တင်ပို့ခြင်း

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး (Perfect Binding) ၀၉၅၄၈၀၄၈၁

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၆၀၀၀ ကျပ်

ချစ်ခိုင်စံ

နေပြည်တော်၊ လင်းခင်းလမ်း ၊ ချစ်ခိုင်စံ

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၂၂၂ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) နေပြည်တော်၊ လင်းခင်းလမ်း

နေပြည်တော်

လင်းစေ့သား

ချစ်ခိုင်စံ

“တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ
ဆရာတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောရင်
ရပါတယ်”

(ဝီလျံဂျိမ်းစ်)

အခန်း (၁)

အပြင်မှာ မိုးက သဲကြီးမဲကြီးရွာနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးကလည်း ချမ်းစိမ့်နေတဲ့ မိုးရေတွေကြားမှာ အအေးမိနေတဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ငြိမ်ကုပ်လို့။ တိတိကျကျပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကလည်း မိုးရေတွေကြားမှာ တရားရနေတဲ့ သူတော်စင်တစ်ပါးလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ မိုးရေတွေဟာ မြို့ကလေးကို ရေထိုးပိုက်နဲ့ ဆေးချနေသလိုပါပဲ။ ကတ္တရာလမ်းမထက်မှာလည်း ရေတွေက ဖွေးလို့၊ အိုင်လို့၊ နိုင်ငံတော်က ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်မှာ အာဏာရှင်စနစ်ကနေ ဒီမိုကရေစီစနစ်ဘက်ကို စတင်ကူးပြောင်းလာခဲ့ပေမဲ့ အခု ၂၀၁၁ ခုနှစ်ရောက်လာတဲ့အထိတော့ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ဘာမှရေရေရာရာ မပြောင်းလဲသေးပါဘူး။

မြို့ပေါ်က တိုက်တာအဆောက်အအုံတွေလည်း မပြောင်းလဲသေးသလို မြို့ထဲက လမ်းမတွေလည်း မပြောင်းလဲသေးပါဘူး။ နေရာအတော်များများက လုပ်ဆောင်ပုံတွေကလည်း အရင်ပုံစံတွေအတိုင်း စီးမျောနေသလို ဌာဆိုင်ရာတွေမှာလည်း အစစအရာရာ နောက်ကျနေကြွေးနေတုန်းပါပဲ။ အချိန်နဲ့ ထုတ်ပြန်ရမယ့် ပြန်တမ်းတွေကလည်း နောက်ကျမြီ နောက်ကျ

လျက်။ နိုင်ငံပိုင် သတင်းစာတွေထက်မှာတော့ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးက အရာရာကို ဒီမိုကရေစီစံနှုန်းနဲ့ကိုက်ညီအောင် ပြုပြင်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေတာတွေကို မြင်နေကြားနေရတာပါပဲ။ ခက်တာက အသားကျနေတဲ့ လူတွေဟာ အပြောင်းအလဲအပေါ် သိပ်ပြီး စိတ်မပါကြဘူးထင်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ဘာမှရေရေရာရာ မပြောင်းလဲသေးတာပေါ့။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သက်သေပြပါဆိုရင် အခု ကျွန်တော့်ရှေ့က ရေတွေဖွေးနေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းမကိုပဲ ညွှန်းရပါလိမ့်မယ်။ ဒီကတ္တရာလမ်းဟာ မြို့ရဲ့ အရေလမ်းတွေထဲက တစ်လမ်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုးအရင် စစ်အစိုးရလက်ထက်ကတည်းကအတိုင်းပဲ။ အခုထိ မိုးတွေရွာတိုင်း ရေတင်တုန်း။ အမှန်တော့ နိုင်ငံတော်အစိုးရအနေနဲ့ ဒီမိုကရေစီအကူးအပြောင်းကာလမှာ အရာရာကို ပြင်ဆင်ထိန်းကွပ်နေရတော့ ကျွန်တော်တို့မြို့က လမ်းမတွေအပေါ် သိပ်ပြီးအာရုံမစိုက်နိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်လည်း တဝေါပေါ ရွာသွန်းနေတဲ့ မိုးရေတွေဆီ အကြည့်ရောက်သွားတော့ ဖတ်လက်စ စာအုပ်အပေါ်မှာတောင် စိတ်ကမပါချင်တော့ပါဘူး။ နောက်တော့ စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ရှေ့က သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်လက်ကျန်တွေကိုသာ အကုန်ယူမော့ချလိုက်တော့တယ်။ လက်ဖက်ရည်က မိုးရေတွေနဲ့အပြိုင် အေးစက်လို့။ ကျွန်တော့်အခြေအနေကိုမြင်တော့ စည်သူဟန်ကလည်း သူ့ရဲ့ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ပိတ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “ဟူး” ခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ရင်း စကားစတယ်။

“ဘဝမှာ စိတ်အပျက်ဆုံးအလုပ်ကို ပြောပါဆိုရင် စောင့်ဆိုင်းရတဲ့ အလုပ်ပဲ။ အခုကြည့်၊ မိုးကလည်း မတိတ်သေးဘူး။ အော်ဒါကလည်း မထွက်သေးဘူး။ တကယ့်ကိုမှ ခွကျတဲ့နေ့ပဲကွာ”

သူက ညည်းညည်းညူညူပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိမသာ သက်ပြင်းမောချမိတယ်။ သူပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့။ ခန့်မှန်းကြည့်ရင် သူနဲ့ကျွန်တော် ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲရောက်နေခဲ့တာ နှစ်နာရီကျော်ကျော်တောင် ရှိတော့မယ်ထင်ပါ။ စထိုင်တုန်းက မိုးလည်းမရွာသေးသလို ဒီဆိုင်ထဲမှာလည်း လူသိပ်မရှိသေးပါဘူး။ အခုတော့ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ နှစ်နာရီကျော်အတွင်း မိုးကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ရွာခဲ့ပြီ။ ဆိုင်ထဲမှာလည်း စားပွဲဝိုင်းအလွတ်မကျန်လောက်အောင် လူကပြည့်နေခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် စိတ်လေစွာနဲ့ ဆိုင်ထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်တော့ လူ

အတော်များများက ကိုယ့်ဝိုင်းနဲ့ကိုယ် စကားကောင်းနေကြရဲ့။ ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ် နာရီကျော်အတွင်း ဘာစကားမှ မယ်မယ်ရရမပြောဘဲ စာထိုင်ဖတ်နေကြတာ ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပဲရှိမယ်ထင်ပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း စာဆက်မဖတ်နိုင်တော့ပြီ။ တကယ်တမ်း လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က မိုးအေးအေးနဲ့ စာထိုင်ဖတ်ဖို့ ဒီဆိုင်ကို လာခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကရှိပြီး သားပါ။ အဲဒါ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ‘အော်ဒါ’ ကိစ္စပါပဲ။

ဟုတ်တယ်။ ဒီကနေ့ ကျွန်တော်တို့လို B.Ed လေးနှစ်သင်တန်း ပြီးဆုံးခဲ့တဲ့ ဆရာလောင်းလျာပေါက်စနလေးတွေအတွက် နိုင်ငံတော်က တရားဝင် အလုပ်ခန့်မယ့်နေ့လေ။ တခြားပြည်နယ်တွေ၊ တိုင်းတွေမှာတော့ ခန့်တောင်ခန့်ပြီးနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းသာ ရှေးအစဉ်အလာရိုးရာ မပျက် နောက်ကျနေတာလေ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ အခြေစိုက်တဲ့ တိုင်းပညာရေးမှူးရုံးမှာ အော်ဒါဘယ်နေ့ထွက်မလဲဆိုပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက သွားမေးထားတယ်လေ။ သိရသ လောက် သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးတွေမှာ ဒီကနေ့ကပ်မယ်ဆိုပဲ။

အမှန်ပြောရရင် အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညက သိပ်အိပ်မပျော်ခဲ့။ မနက်ကျပြန်တော့လည်း အစောကြီးနိုးနေခဲ့ပါတယ်။ ဆက်အိပ်လို့လည်းလုံးဝ မရ။ ဆန္ဒတွေစောပြီး ရင်တွေခုန်နေခဲ့တယ်လေ။ နောက်တော့ သူငယ်ချင်း စည်သူဟန်နဲ့ အချိန်အချက်လုပ်ပြီး မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးဆီ ကိုးနာရီ လောက်ကတည်းက ဆိုင်ကယ်တစ်ယောက်တစ်စီးနဲ့ ထွက်လာခဲ့လိုက် တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဖြူအစိမ်းဝတ် ဦးဦး၊ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကိုကို၊ မမတွေ ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပေါက်ချလာပါတော့တယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရုံးနောက်ကျတယ်လို့တောင် တွေးမိကြပုံမပေါ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကိုယ်နဲ့သိတဲ့သူ တစ်ယောက်တ လေများ ပါလေမလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ လိုက်ကြည့်မိသေးတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ တစ်ယောက်မှ မသိဘူး။ နှစ်ယောက်သား ဘယ်သူ့ကိုဝင်မေးရမှန်းလည်း မသိဘူးဖြစ်နေခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိဖြစ်မိပါရဲ့။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့က ရန်ကုန်မှာ ပညာရေး တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူလည်လူသွက်တွေလို ထင်ခဲ့ ကြတာမဟုတ်လား။ အခု ဒီမှာတော့ နှစ်ယောက်သား ‘အ’ နေတယ်။

မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးဆိုတော့ ရှိန်တာလည်းပါတာပေါ့။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ကပဲ အရဲစွန့်ပြီး အသက်ခပ်လတ်လတ် အစ်မတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်ရတယ်။

“အစ်မ B.Edဆင်းတွေ အော်ဒါ ဘယ်တော့လောက်ထွက်မလဲ”

အဲဒီအစ်မက လုပ်လက်စ စာရွက်စာတမ်းတွေကို အသာချပြီး အသံခပ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။ သူ့အသံမှာ အနိမ့်အမြင့် တုန်ခါမှုတွေမပါ။ ပကတိ တစ်ဖြောင့်တည်းရယ်။

“မသိသေးဘူး။ နေ့လယ်လောက်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာကြည့်”

ကျွန်တော်နဲ့ စည်သူဟန် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းခိုးချပါတယ်။ နောက်တော့ နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်ပြီး အိမ်ခဏ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အဖေဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်အပိုပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်မှာ ကောင်တာခဏဝင်ထိုင်ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ နေ့လယ် လောက်ကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့စည်သူဟန် မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးဆီ တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်ရောက်တဲ့အထိ မြို့နယ်ရုံးမှာ အော်ဒါမကပ်သေးဘူး။

ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား မြို့နယ်ရုံးနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ဝင်စတည်းချရင်း ယူလာတဲ့ စာအုပ်လေးတွေ ထုတ်ဖတ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်တော့တယ်။ အခုတော့ နှစ်နာရီကျော်ကျော်တောင် ကြာသွားခဲ့သလို မိုးကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ရွာချခဲ့ပေါ့။ တခြားနေရာဒေသတွေတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာတော့ ဇူလိုင်မိုးဟာ တအားသည်းတာပဲ။

ညနေ သုံးနာရီလောက်ရောက်တော့ မိုးက တိတ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝကြီး တိတ်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးဖွဲကလေးတွေကတော့ ကျတုန်း။ စည်သူဟန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကြာကြာ ဆက်ထိုင်နိုင်ပုံ မပေါ်တော့ဘူး။ ခါးကြောတွေဆန့်၊ သက်ပြင်းတွေချလို့။

“စည်သူ၊ ငါတို့မြို့နယ်ရုံးဘက် တစ်ခါလောက်သွားကြည့်ရအောင်။ ဒီတစ်ခါ ဘာမှမထူးခြားရင်တော့ ပြန်ကြမယ်ကွာ”

ကျွန်တော်ကပဲ အလိုက်တသိ စကားလမ်းစဖွင့်လိုက်တော့တယ်။ ဒီတော့ သူက ‘အိုကေ’ ဆိုပြီး စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်လို့ ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်တယ်။ နောက်တော့ နှစ်ယောက် မိုးကာအင်္ကျီတွေကောက်စွပ်ပြီး ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ကိုယ်ခွရင်း မိုးဖွဲတွေကြားထဲ တိုးဝင်လိုက်တော့တယ်။

တကယ်တော့ မြို့နယ်ရုံးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သိပ်မဝေးတဲ့ အတွက် ခဏချင်းပဲ ရောက်သွားပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်လည်း နီးစပ်ရာ အခန်းထဲက စာရေးအစ်မကြီးတစ်ယောက်ကို ခွင့်တောင်းပြီး လှမ်းမေးလိုက်တော့တယ်။

“အစ်မ၊ တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ပါ။ ဟို B.Ed ဆင်းတွေရဲ့ အော်ဒါဘယ်တော့လောက် ထွက်မလဲဗျ” ဆိုတော့ စာရေးအစ်မကြီးက ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်ပြီး တစ်ခွန်းပြန်ပြောပါတယ်။

“အပြင်မှာ ကပ်ထားတယ်” တဲ့။

“ဒီအစ်မလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲဟ” လို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်တွေးမိ လိုက်သေးတယ်။ နောက်တော့ အပြင်မှာ ကပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ ပြန်တမ်းတွေ ကို နှစ်ယောက်သား အပြူးအပြိုလိုက်ရှာမိကြတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ချက် ချင်းမတွေ့။ ဒါပေမဲ့ တခြားသူတွေကိုလည်း ထပ်မမေးချင်တော့တာကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာတွေ့အောင်ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ခဏကြာတော့ တွေ့ပါ လေရော။

စီမံ/ဘဏ္ဍာအပိုင်းကိုကိုင်တဲ့ စာရေးတစ်ယောက်ရဲ့အခန်းရှေ့မှာ Blackboard ကြီး ထောင်ထားပြီး B.Ed ဆင်းတွေရဲ့ အော်ဒါနာမည်စာ ရင်းကို A4 တွေနဲ့ ကပ်ထားတယ်လေ။ ဒါကိုမြင်တော့ စည်သူဟန်က မပြေးရုံတစ်မည်သွားပြီး တာဝန်ကျတဲ့ကျောင်းကို အတင်းပြူးပြီရှာတော့ တယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ သူ့နောက်ကနေလိုက်ပြီး ရင်တွေခုန်နေတယ်။ ဘာကြောင့် ရင်တွေခုန်မှန်းတော့မသိ။ ဘဝရဲ့ ပထမဆုံးအလုပ်မို့ ရင်ခုန်တာ လား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုကျောင်းမျိုးကိုရောက်မလဲဆိုတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကြောင့် ရင်ခုန်တာလားဆိုတာတော့ သိပ်မကွဲပြားဘူး။

နောက်တော့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ကျွန်တော်ရှာတယ်။ ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့လားတော့မသိ။ ပထမအကြိမ်မှာ မျက်စိလျှမ်းပြီး ကိုယ့် နာမည်ကိုယ်ပျောက်နေတယ်။ ဒါပေသိ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်အရှာမှာတော့ တွေ့ပါလေရော။ တာဝန်ကျတဲ့ကျောင်းအမည်က “အ.ထ.က- အုန်းတော ကြီး” တဲ့။ ကျွန်တော်တို့မြို့ရဲ့ မြို့သစ်ဘက်ကျောင်းမှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်ပါ တယ်။ စည်သူဟန်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ပြီး လှမ်းပြောတယ်။

“ဟေ့ကောင် ငါက အ.ထ.က(ခွဲ) ဆင်တပ်ကြီးတဲ့ကွ။ အဲဒီ ကျောင်းဘယ်မှာရှိမှန်း ငါမသိဘူး”

အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး။ နောက်တော့ “ပြန်တမ်းယူရန်”ဆိုပြီး ညွှန်ပြထားတဲ့အခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အမှတ်စဉ်၊ ကိုယ့်အမည်နဲ့ တာဝန်ကျတဲ့ကျောင်းကို ပြောပြလိုက်တယ်။ နောက်တော့ အခန်းထဲက ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် စာရေးအစ်မတစ်ယောက်ရှာပေးတဲ့ ပြန်တမ်းမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ကိုယ့်ပြန်တမ်းကိုယ်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့

“အစ်မ၊ တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ။ အ.ထ.က (ခွဲ) ဆင်တပ်ကြီးဆိုတာ ဘယ်မှာရှိလဲ”

ကျွန်တော်ကပဲ စည်သူဟန်အစား ကျောင်းလိပ်စာဝင်မေးလိုက်တော့တယ်။ စာရေးအစ်မက သဘောကောင်းရှာပါတယ်။ ကျောင်းလိပ်စာကို သေချာပြောပြတယ်။ စာရေးအစ်မ ပြောပြပုံအရ ထ (ခွဲ) ဆင်တပ်ကြီးဆိုတာ ကွင်းထဲဘက်က ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှန်း သိလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့နဲ့ နည်းနည်းလှမ်းတော့ အိမ်နဲ့နေချင်းပြန်တက်လိုရတဲ့ ကျောင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော် စည်သူဟန်မျက်နှာကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ပုံပန်းမပျက်ရုံတမည် ညှိုးကျနေတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။

စည်သူဟန်အတွက် စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်အတွင်းမှာ B.Ed အပတ်စဉ်တူတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအများကြီးရှိပေမဲ့ ထူးထူးခြားခြားအနေနဲ့ ယောက်ျားလေးဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပဲပါတာလေ။ ကျန်တာအားလုံး မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ။ အခုနှစ်ယောက်တည်းကမှ တစ်ယောက်က အဝေးကျသွားတော့ သူ့အနေနဲ့ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်သွားမှာပါပဲ။ ဒါကလည်း ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်ပဲ။ တာဝန်အရ ဆိုတော့ ထမ်းရွက်ကြရုံပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်ရုံးက ပြန်ထွက်လာတော့ ဂိတ်ဝမှာ ပွင့်ဖြူခိုင်နဲ့လင်းပပတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ပြန်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့... ဖော်ရွေတဲ့ လင်းပပက စနုတ်ဆက်တယ်။

“ဟယ် မျိုးချစ်နဲ့ စည်သူဟန်။ အံ့မယ်နင်တို့နှစ်ယောက် ဝီရိယသိပ်ကောင်းနေပါလား။ ဘာလဲ ပြန်တော့မလို့လား”

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကျတဲ့ကျောင်းတွေကို ပြောပြရင်း သူတို့ကို လမ်းညွှန်ပြီး ပြန်ခွဲလိုက်တော့တယ်။ အပြင်မှာတော့ မိုးက လုံးဝတိတ်သွားပါပြီ။ မြို့ထဲမှာလည်း ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေက ပြန်ပြီး ယောက်ယက်ခတ်လာပြန်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း မြို့နယ်

နေခြည်ဖြာ၍ လင်းစေသား

ပညာရေးမှူးရုံးရှေ့ကနေ လမ်းခွဲပြီး ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်နဲ့ကိုယ် စိတ်ကူးတွေ ရွက်လွှင့်ခဲ့တော့တယ်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ ဆိုင်ရဲ့ကောင်တာမှာထိုင်နေတဲ့ အဖေက ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ဆီးမေးပါတယ်။

“Posting ဘယ်ကျလဲ” တဲ့

အမှန်ပြောရရင် အဖေအသံက သာမန်ထက် မာကျောကြပ်ဆတ်နေတာ သိသာလွန်းပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီမာကျောမှုတွေက အခုမှဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ဖောင်တွေ စဖြည့်ကတည်းက ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက အဖေက ကျွန်တော့်ကို ဘွဲ့တစ်ခုယူပြီး သူ့ရဲ့ဆိုင်ကယ်အပိုပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်နဲ့ ဆိုင်ကယ်ပြင်ဆိုင်ကို ဦးစီးစေချင်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့တခြားသော လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်စေချင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီအလုပ်တွေကို နားလည်နေခဲ့ပေမဲ့ ရေရှည်လုပ်ဖို့အထိတော့ ဝါသနာမပါခဲ့ဘူး။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော်ဝါသနာပါတာက ကျောင်းဆရာအလုပ်။

“ကျောင်းဆရာဖြစ်ချင်ရင် B.Ed ပါအောင်ကြိုစား” ဆိုပြီး အသိပေးခဲ့တဲ့ ဆယ်တန်းတုန်းက အင်္ဂလိပ်စာဆရာမ ဒေါ်ဇော်မာဝေရဲ့ စကားအတိုင်း ကျွန်တော်ကျိတ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ဖောင်တွေဖြည့်တော့ အဖေရဲ့တားဆီးမှုတွေနဲ့ မျက်နှာချင်ဆိုင်းကြုံရပါလေရော။

“သား B.Ed တက်ပြီး ကျောင်းဆရာလုပ်ချင်တယ်အဖေ” ဆိုတော့ အဖေမျက်နှာဟာ ချက်ချင်းမှုန်ကုပ်သွားပါတယ်။ နောက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ချက်ချင်းကန့်ကွက်ပါလေရော။

“ငါ လုံးဝသဘောမတူဘူး ဟေ့ကောင်”

အဖေအသံနဲ့ အဖေမျက်နှာက ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခု ပြိုကျသွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း အဖေသားပီပီ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ပြင်ရိုးထုံးစံမရှိ။

“သားကို ငရဲမပေးပါနဲ့အဖေ။ အဖေစိတ်ကို သားသိသလို သားစိတ်ကိုလည်း အဖေနားလည်မှာပါ။ အခု သား B.Ed တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ အဖေခွင့်ပြုပေးပါ”

“တော်စမ်း ဟေ့ကောင်း။ ငါ့ကို အချိုလာမသတ်နဲ့၊ မင်းကျောင်း ဆရာလုပ်ပြီး ဘာအသုံးကျမှာလဲ။ အသက်ကြီးလာရင် ငတ်မဲ့ကိန်းကွ။ လောကမှာ ဘဝအာမခံချက်ရှိတဲ့အလုပ်တွေ အပုံကြီးပါကွာ။ ငါ့ဆိုင်နဲ့ ငါ့အလုပ်တွေကို ဆက်မလုပ်ချင်ရင်တောင် မင်းကြိုက်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်၊ ငါထောက်ပံ့မယ်။ အေး ကျောင်းဆရာတော့ မလုပ်နဲ့။”

အဲဒီတုန်းက အဖေ့နဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ တတိယကမ္ဘာစစ်ပဲ။ အဖေက လုံးဝကို ပြတ်သားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း နေရာမှာတင် မာန်တင်းပြီး ပေရပ်နေတုန်း။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဖေက စီးပွားရေး သမားပီပီ စီးပွားရေးအမြင်ပဲရှိခဲ့တာထင်ပါရဲ့။ နောက်တော့ သားအဖနှစ်ယောက်ကြားမှာ အမေပါလာခဲ့တယ်။ အမေ့ရဲ့ ချော့မော့ဖျောင်းဖျူမှုတွေ ကြောင့်ပဲ အဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပေးလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒါတောင် B.Ed ဝင်ခွင့်ရပြီး ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်ခါနီးအချိန်မှာ အဖေက စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့ပါသေးတယ်။

“မင်းကွာ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်ထားတာတောင် ဘာမဟုတ်တဲ့ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို လုပ်ချင်ရတယ်လို့၊ ရူးတယ်ဆိုတာ တော်ရုံပဲကောင်းတယ်ကွာ။ အချိန်မီပါသေးတယ်။ ပြင်လိုက်စမ်းပါ။ အခုတော့ မင်းပုံစံက မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးဆိုသလို ဖြစ်နေပြီကွ” တဲ့။

အဲဒီတုန်းက အဖေ့ရဲ့စကားဟာ ကျွန်တော့်နှလုံးအိမ်ကို လှုံ့ဆောင့်ထိုးလိုက်သလိုပဲ။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး စူးအောင့်နာကျင်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေသိ အဖေ့ကို ကျွန်တော်တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောခဲ့ပါဘူး။ ငရဲကြီးမှာကြောက်လို့။

တကယ်တော့ အဖေ့ရဲ့အမြင်က စီးပွားရေးတစ်ဖက်ပဲရှိခဲ့တာပါ။ ကျောင်းဆရာဆိုတာ ဘာမဟုတ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့သူတွေမဟုတ်မှန်း အဖေမသိရှာဘူး။ လူတွေအကုန်ပြောကြပါတယ်။ “လူငယ်ဆိုတာ နိုင်ငံအတွက်” တဲ့ ဒါဆို ဆရာဆိုတာ နိုင်ငံအနာဂတ်တွေကို နောက်ကွယ်ကနေ အခရာကျကျ ပုံဖော်ထုဆစ်ပေးနေသူတွေပဲလေ။ တချို့ကလည်း ပြောပါတယ်။ “လူငယ်ဆိုတာ ကြယ်တံခွန်” တဲ့။ ဒါဆို အဲဒီကြယ်တံခွန်လေးတွေရဲ့ အလင်းဓာတ်ကို ထွန်းညှိပေးနေတာ ဆရာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲမဟုတ်လား။ လောကမှာ ကျောင်းဆရာအလုပ်ထက် ပိုပြီးကောင်းတဲ့ ပိုပြီးမွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်ရှိပါဦးမလားလေ။ ခက်တာက စီးပွားရေးသမားအဖေ့ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ

နေခြည်ဖြာ၍ လင်းစေသော

ဒါတွေမမြင်တာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဖေက ကျွန်တော့်အပေါ်တော့ လျစ်လျူမရှုခဲ့ရှာပါဘူး။ B.Ed တက်တဲ့ လေးနှစ်စလုံး၊ နောက်ကနေ ငွေကြေးနဲ့ ပံ့ပိုးပေးခဲ့တယ်လေ။ အခု အလုပ်အော်ဒါရတော့လည်း ဆိုင်ကောင်တာပေါ်ကနေ သူကပဲ စမေးရှာတယ်။ “Posting ဘယ်ကျလဲ” တဲ့။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ ပြန်ဖြေလိုက်မိပါတယ်။

“အ.ထ.က- အုန်းတောကြီးတဲ့။ မြို့သစ်ဘက်ကျောင်းအဖေ”

အဖေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း သူ့အလုပ်သူလုပ်နေလေရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ထဲကနေဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲတန်းဝင်လိုက်တော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က အိမ်နဲ့ဆက်နေတဲ့အိမ်ဆိုင်လေ။ ဆိုင်ဘေးက နေရာလွတ်မှာတော့ အဖေနဲ့ သူ့တပည့်တွေလုပ်ကိုင်တဲ့ ဆိုင်ကယ်ဝပ်ရှော့ရှိတာပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ထဲရောက်တော့ အမေနဲ့အဘွားက ပိုင်းမေးကြပြန်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အမေနဲ့ အဘွားမေးသမျှကို စိတ်ကြိုက်ဖြေပြီး အိပ်ခန်းထဲသာ တန်းဝင်လိုက်တော့တယ်။ အိပ်မလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆွေဇင့်ဆီ ဖုန်းခေါ်မလို့ပါ။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အဝတ်အစားလဲပြီး စားပွဲခုံပေါ်က ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လွဲချလိုက်ပြီး Call List ထဲကနေ အကြိမ်အများဆုံး ခေါ်ထားတဲ့နံပါတ်ကို ရွေးချယ်လိုက်တော့တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖုန်းခေါ်ဆိုမှုက တိုင်းခြားနယ်ခြား၊ ပြည်နယ်ခြားနေတဲ့ ချစ်သူလေးရဲ့ ဖုန်းကလေးဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက်သွားပါတော့တယ်။

“ဟဲလို မောင်ပြော” တဲ့

ဆွေဇင့်ရဲ့ ကြည်လင်နေတဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်သံက ကျွန်တော့်နားက နေတစ်ဆင့် နှလုံးသားအထိ စမ်းချောင်းကလေးလို စီးမျောသွားလေရဲ့။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီးကြည်နူးနေမိတာအမှန်။

“အင်း။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီပြောမလို့ ချစ်ရဲ့။ အော်ဒါလည်း ရခဲ့တယ်။”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို မနက်ဖြန်မှ ကျောင်းဝင်ရမှာပေါ့”

“အင်း မနက်ဖြန်မှပဲ ဝင်တော့မယ်”

ဆွေဇင့်နဲ့ ကျွန်တော်က B.Ed မှာ အပတ်စဉ် အတူတူဖြစ်သလို

Second Year ကတည်းက နှလုံးသားချင်း နီးစပ်ခဲ့သူတွေပေါ့။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က နေရပ်ဒေသဝေးကွာလွန်းပါတယ်။ သူပြောပုံအရ သူတို့မွန်ပြည်နယ်မှာတော့ B.Ed ဆင်း အလယ်တန်းပြအောင်ါတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကတည်းက ထွက်တာဆိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာကတော့ သိတဲ့အတိုင်း ဒီကနေ့မှ ထွက်တာလေ။

နောက်တော့ ဆွေဇင်နဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ကိုယ်ကြားချစ်စကားတွေကို အလွမ်းရနံ့တွေဆွတ်ဖျန်းရင်း တစ်ဝကြီးပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဪ မတွေ့ရတာကြာပြီမဟုတ်လားလေ။ နောက်တော့ ကိုယ်လက်လှေကျင့် ခန်းလုပ်ပြီး ရေချိုးသန့်စင်ဖို့ အခန်းပြင် ပြန်ထွက်ခဲ့လိုက်ပါတော့တယ်။

ဘာပဲပြောပြော ဒီကနေ့တစ်နေ့တာဟာ အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ လှလှပပ ရက်ဖွဲ့ထားတဲ့ ဇာတ်သိမ်းလှတဲ့ ရက်စွဲတစ်ခုပါပဲလေ။

အခန်း (၂)

"Oh, Her Eyes, Her Eyes
Make the Stars look like they're not shinin'
Her Hair, Her Hair
Falls perfectly without her tryin'
She's so beautiful and I tell her everyday
Yeah, I know, I know
When I compliment her, She won't believe me"

ရုတ်တရက် ဖုန်း Ring Tones ထည့်ထားတဲ့ Bruno Mars ရဲ့
“Just The Way You Are” သီချင်းသံကြောင့် ကျွန်တော်လန့်နိုးခဲ့ရတယ်။
အိပ်ခန်းက ညအိပ်မီးရောင်ကြောင့် ခပ်မှိန်မှိန်ဖြစ်နေပေမဲ့ ကျင့်သားရနေတဲ့
လက်က စားပွဲခုံပေါ်က ဖုန်းကို စမ်းမိလိုက်ပါတယ်။ အိပ်မှုနံရံနံ့နဲ့ဖုန်း
ကိုယူကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းခေါ်သူက ဆွေဇင်ဖြစ်နေတယ်။

“ချစ် ... ပြော”

ကျွန်တော့်အသံက အိပ်ချင်မှုတူးဖြစ်နေတာ အသေအချာပဲ။

“မောင် ခဏနေရင် အိပ်ရာထတော့နော်။ အခု ငါးနာရီခွဲနေပြီ။
ကျောင်းနောက်မကျစေနဲ့” ဆွေဇင်ပြောမှ ကျွန်တော် ဖုန်းစခရင်ကို ပြန်ကြည့်
မိတယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ မနက်ငါးနာရီတောင်ခွဲပြီးနေပြီ။ မနက်ကျောင်း

သွားရတော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကြောင့် ညက အတော်နဲ့ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘဲ မနက်လင်းခါနီးမှ မွေးခနဲ တစ်ချက်အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေရဲ့။

“အင်း တအောင့်နေရင် ထတော့မယ်”

နောက်တော့ ဆွေဇင်လည်း ဖုန်းချသွားသလို ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းကြည်အောင် ခဏ ပြန်မွေးလိုက်တယ်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ အိပ်ရာထပြီး အိမ်အောက်ထပ်က ရေချိုးခန်းဆီ ထွက်ခဲ့လိုက်တော့တယ်။ အဘွားက ဘုရားခန်းထဲမှာ ဘုရားရှိခိုးနေသလို အမေကလည်း မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေလေရဲ့။ အဖေနဲ့ ညီလေးဖြိုးချစ်ကတော့ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ဘူး။ အိပ်နေကြတုန်းထင်ပါ။

အိပ်ကြမှာပေါ့လေ။ အဖေက ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလုပ်တာဆိုတော့ မနက်ဘက်ဆိုရင် သိပ်အစောကြီး ထစရာမလိုပါဘူး။ ညီလေးဖြိုးချစ်ကျတော့ရော ဘာထူးသလဲ။ သူက ငါးတန်းကျောင်းသားလေ။ ပြီးတော့ ကျောင်းတက်တာက ကျွန်တော်တို့အိမ်နားက ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းမှာ။ သူ့အတွက်က ကျောင်းသွားခါနီးမှ အိပ်ရာထလိုက်ရုံပဲ။ ဘာမှပြဿနာသိပ်မရှိ။ အကယ်၍ အိပ်ရာထနောက်ကျနေရင်တောင် အမေက သွားနှိုးပေးဦးမှာ။ ဆူမယ့်သူမရှိ။ ငေါက်မယ့်သူမရှိ။ သူက အိမ်ရဲ့ဗိုလ်ပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ရင်း ရေပါတစ်ခါတည်း ချိုးပစ်လိုက်တယ်။ နာရီဝက်လောက်အကြာ ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ အဘွားက ဘုရားရှိခိုးပြီးလို့ အမျှတောင်ဝေနေပြီ။ အခန်းထဲရောက်တော့ အဝတ်ဗီရိုမှာ ကပ်ထားတဲ့ မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး တဘက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကို ရေသုတ်ရင်း ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် မှန်ထဲမှာပြန် ငေးနေမိတယ်။

“ဪ ခီနဲ့က ငါ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး အလုပ်စဝင်ရမယ့်နေ့ပဲ။ ဘာလို့လို့နဲ့ ငါ တကယ်ပဲ အလယ်တန်းပြဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့” ဆိုတဲ့ အတွေးက ရုတ်တရက်ဝင်လာတော့ အလိုလိုနေရင်း ရင်ထဲမှာပီတိဖြစ်လာသလိုလို မျက်နှာကလည်း သူ့သဘောသူဆောင်ပြီး ရွှင်ပျလာလေရဲ့။ စိတ်ဟာလည်း တိမ်တစ်စလို ပေါ့ပါးလွင့်မြူးနေတာအမှန်။ နောက်တော့ ဗီရိုထဲကနေ အမေမီးပူတိုက်ပေးထားတဲ့ အဖြူအစိမ်းယူနီဖောင်းကို ထုတ်ဝတ်လိုက်တယ်။

ဘာလို့လို့နဲ့ ဒီကနေ့ ယူနီဖောင်းဝတ်ရတာဟာ တခြားရက်တွေနဲ့ သိပ်မတူ။ ရင်ထဲမှာ ပိုပြီးကြည်နူးနေမိတာအမှန်ပဲ တကယ်တမ်း စဉ်းစားရင်

တော့ ဒီအဖြူအစိမ်းဝတ်တာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံ မဟုတ်။ ဟိုးငယ်ရွယ်စဉ် ငါးနှစ်သားကတည်းကနေ B.Edတက်ပြီးတဲ့အထိ အဖြူအစိမ်းဆိုတဲ့ ယူနီဖောင်းကို အားပါးတရ ဝတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ နောင် ပင်စင်ယူ မယ့် အသက် ၆၀ အထိလည်း ဒီယူနီဖောင်းကို အစဉ်တစိုက် ဝတ်ရဦးမယ် ဆိုတာ တွေးထားပြီးသားပါ။

ခက်တာက ဒီကနေ့ဝတ်တဲ့ ယူနီဖောင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်နဲ့ ခန္ဓာကို နံနက်ခင်းနှင့်မြူစက်တွေလို ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေစေတာပါပဲ။ အနီးစပ် ဆုံး ခန်းမှန်းကြည့်ရင်တော့ ကျောင်းသားဘဝကနေ ဆရာဘဝကို ကူးပြောင်း တော့မယ့်စပ်ကူးမတ်ကူး အခြေအနေလေးကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ စိတ်ဆို တာမျိုးကလည်း အခြေအနေတစ်ခုကို ကူးပြောင်းတိုင်း အနည်းငယ်တော့ လှိုင်းကြက်ခွပ်ဆန်တတ်တာပဲ မဟုတ်လားလေ။

နောက်တော့ နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဘေးလွယ်အိတ်ကို ကောက် လွယ်လိုက်ပြီး စားပွဲခုံပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ လက်ပတ်နာရီကို ကောက်ဝတ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကို ဘေးလွယ်အိတ်ထဲကောက်ထည့်ပြီး မနေ့ ညနေက မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးကနေ ယူခဲ့တဲ့ပြန်တမ်းကို သတိတရထုတ် ကြည့်မိပြန်တယ်။ ပညာရှင်အဆင့် (၂) ဆိုတာရယ်၊ အမှန်တကယ် အလုပ် စဝင်သည့်နေ့မှစ၍ လစာနှုန်းကျပ် (၅၃၀၀၀-၁၀၀၀-၅၈၀၀၀)ဖြင့် ဆိုတာ ရယ် အောက်မှာပါတဲ့ နာမည်စာရင်းဇယားကွက်ထဲကနေ ကျွန်တော့်နာမည် ကိုမြင်မှ စိတ်က ကျေနပ်မိသွားတယ်။

ကျွန်တော် အခန်းပြင်ရောက်တော့ ညီလေးဖြိုးချစ်ကလည်း အမေ့ လက်ကိုဆွဲပြီး အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ထွက်လာလေရဲ့။ ညီလေးဖြိုးချစ်တောင် အိပ်ရာနီးပြီဆိုတော့ အဖေလည်း နိုးလောက်ရောပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အမေကလှမ်းမေးတယ်။

“သားကြီးက သွားတော့မှာလား။ မနက်စာ စားသွားဦးလေ” တဲ့။

ကျွန်တော်ခေါင်းယမ်းပြပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း မစားတော့ဘူးအမေ။ ပထမဦးဆုံးရက်မှာ နောက် မကျချင်လို့။”

“အေးပါ။ ဒါဆိုလည်း ထမင်ချိုင့်တော့ယူသွား။ ထမင်းစားခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ အမေ တင်ပေးထားတယ်။ ဆိုင်ကယ်ကိုလည်း သတိနဲ့ထားပြီး

မောင်းနှင်။ ဘုရားစာရွတ်ဖို့လည်း မမေ့နဲ့။”

တကယ်တော့ ဒါဟာ ကျွန်တော်အပြင်ထွက်တိုင်း အမေမှာနေကျ မေတ္တာသံပဲ။ ကျွန်တော်လည်း “ဟုတ်ကဲ့ သားသွားပြီနော်” ဆိုပြီး အိမ်အပြင်ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ အိမ်ဝရောက်တော့ ဆိုင်ထိုင်နေတဲ့အဖေက ကောင်တာပေါ်ကနေ မသိမသာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ သူ့တပည့် ကောင်လေးတွေကတော့ ဆိုင်ခင်းတဲ့သူကခင်းလို့ပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အဖေ့ရဲ့ မသိမသာအကြည့်ကို လျစ်လျူမရှုပါဘူး။

“သား သွားတော့မယ် အဖေ”

ကျွန်တော် လှမ်းနှုတ်ဆက်တော့ အဖေက ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညှိတ်ပြတယ်။ အဖေမျက်နှာက ပြုံးရွှင်ချိုမြမနေသလို မဲ့ရှဲ့ပြီးလည်း မနေပါဘူး ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိမလဲ ကျွန်တော် မသိနိုင်ဘူးလေ။

နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ဘေးမှာရပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ်ဆီသွားပြီး တစ်စီးလုံးကို စေ့စေ့ငုငု စစ်ဆေးလိုက်တယ်။ ရှေ့ဘရိတ်၊ နောက်ဘရိတ်၊ ချိန်းအလျော့အတင်း၊ လေအနေအထား၊ ဆီပမာဏအားလုံးကို သေသေချာချာ စစ်တယ်။ ဒါဟာ ဟိုးအရင်ကတည်းက အဖေပျို ထောင်ပေးထားတဲ့အကျင့်ပါ။

“ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ကို အမြဲစစ်။ ဆိုင်ကယ်စီးတဲ့လူအတွက် ဆိုင်ကယ်ဟာ အမြဲကောင်းနေဖို့လိုတယ်” တဲ့လေ။

နောက်ပြီး အဖေက ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်ကယ်ပြင်တတ်အောင်လည်း သင်ပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဟိုးတုန်းကဆိုရင် အချိန်အားတိုင်း အဖေ့ဆိုင်ကယ်ဝပ်ရှေ့မှာ သူ့အလုပ်သမားတွေနဲ့ တန်းတူခိုင်းပြင်ပေးတယ်လေ။ အခုတော့ ကျွန်တော်က အဖေ့ကျေးဇူးကြောင့် ဆိုင်ကယ်ဝပ်ရှေ့ပညာတတ်တဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပြီပေါ့။

ကျွန်တော် အဖြူအစိမ်းဝတ်ကြီးနဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို စစ်ဆေးနေတော့ အလုပ်သင်ကောင်လေးတစ်ယောက် ပြေးလာတယ်။

“ဆရာ ဆိုင်ကယ်ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းပါ” တဲ့လေ။

ပညာကို တကယ်တတ်မြောက်ချင်ရင် အလုပ်ကို မရှောင်ရဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ပညာသင်လေးတွေက အလုပ်အတွက် အမြဲအဆင်သင့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်က ဘာမှမဖြစ်တော့

ကောင်လေးကို ပြန်သွားခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးပြီးကျောင်းကို ထွက်ခဲ့လိုက်တော့တယ်။ စိတ်ဟာ မနက်ခင်း နေခြည်အောက်မှာ လန်းဆန်း နေတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့ဟာ မနက်စောစောကတည်းက ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေနဲ့ ပြည့်လို့ကျပ်လို့။ မြို့ထဲက လူတွေဟာလည်း လမ်းမထက်မှာ သွန်ချခံထားရသလိုပဲ။ ပြန့်ကျဲတိုးကြိတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သတိထားမောင်းခဲ့လိုက်တယ်။ တာဝန်ကျတဲ့ ကျောင်းကလည်း မြို့သစ်ဘက်ကကျောင်းဆိုတော့ သိပ်ကြာကြာ မမောင်း လိုက်ရပါဘူး နာရီဝက်လောက်နေတော့ ရောက်သွားပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျောင်းအဝင်ဝမှာ ခုံခုံထည်ထည်၊ မားမားမတ် မတ် စိုက်ထူထားတဲ့ “အ.ထ.က- အုန်းတောကြီး” ဆိုတဲ့ ကျောင်းဆင်း ဘုတ်ကိုလည်းမြင်ရော... ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ဟာ ပြိုင်မြင်းတွေ ကဆုန် ပေါက် ပြေးလွှားသွားသလို တသိမ့်သိမ့် တုန်နေတော့တယ်။

“ငါ့ရဲ့ First Posting ကို ဒီကျောင်းကနေ စတင်ရတော့မှာပါလား” ဆိုတဲ့ အသိကလည်း ဦးနှောက်ကို ကြေးနန်းစာတွေ တရစပ် ပို့နေသလိုလို။ နောက်တော့ ဖရိုဖရဲ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ကစဉ့်ကလျားအတွေးတွေကို ကပျာ ကယာမောင်းထုတ်ရင်း ဂိတ်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ဆရာမကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ကျောင်းထဲကိုဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။ ဂိတ်ကဆရာမကလည်း ကျွန်တော့် ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်ရင်း ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းကို သေသေချာချာ ညွှန်ပြပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်တွေထားတဲ့ သတ်မှတ်နေရာ မှာ ဆိုင်ကယ်ကိုထားခဲ့ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းဆီ လျှောက်ခဲ့လိုက်တယ်။ အားပါးပါး။ ကျောင်းက အကျယ်ကြီးပါလား။ ခန့်မှန်းခြေ သုံးဧကကျော် လောက်ရှိမယ်ထင်ပုံ။ ကွန်ကရစ်ကျောင်းပတ်လမ်းရဲ့ အဆောင်တွေဆိုတာက လည်း သပြေပင်တွေ၊ သရက်ပင်ပုလေးတွေက စီတန်းလို့။ အဆောင်တွေ ဆိုတာကလည်း အထက်တန်းကျောင်းပီသစွာ ထည်ဝါနေတယ်။ နှစ်ထပ် RC ဆောင်တွေ၊ တစ်ထပ်အုတ်ညှပ်ဆောင်တွေဆိုတာလည်း အများကြီး ပါပဲ။ ကျောင်းဆောင်တွေကြား နေရာလွတ်တချို့မှာလည်း အရိပ်ရသစ်ပင် ကြီးတွေကရှိသေး။ ကုက္ကိုပင်တွေ၊သရက်ပင်တွေ၊ ယူကလစ်ပင်ကြီးတွေပေါ့။

ကျွန်တော်မြင်မြင်သမျှကို ငေးနေမိတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီ

အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ငေးနေသူတွေလည်းရှိပါတယ်။ တခြားသူတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းမတက်သေးဘူးလေ။ ကျောင်းဝင်းအနံ့ အဖြူအစိမ်းဝတ်ရတနာလေးတွေခမျာ ပုရွက်ဆိတ်တွေလို ရွှထလို့။ ကလေးအများစုကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြပါတယ်။ သူတို့ကျောင်းထဲကို အဖြူအစိမ်းဝတ်ထားတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက် ဝင်လာတော့ နားမလည်မှုတွေနဲ့ စူးစမ်းနေကြတယ်။ တချို့ကလေးတွေကတော့ အသင်းတာဝန်ကျ ဆရာမတွေနဲ့ ကျောင်းဝင်းအနံ့ အမှိုက်ကောက်နေကြတယ်။

တချို့ဆရာမတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပတ်လမ်းမှာ တွေ့ကြတဲ့အခါ ပြုံးတော့ပြုံးပြသွားကြပါတယ်။ ဘယ်ရမလဲ။ သူတို့ပြုံးပြတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြုံးပြလိုက်တာပေါ့။ ဒီလောက်ပါပဲ။ ခဏကြာတော့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ ဂိတ်ကဆရာမက “ဆရာမကြီးရုံးခန်းက ဟိုးမှာပါဆရာ” ဆိုပြီး ညွှန်ပြလိုက်ကတည်းက ကျောင်းအုပ်ကြီးဟာ ဆရာမကြီးမှန်း ကျွန်တော်ရိပ်မိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ရုံးခန်းထဲကို ချက်ချင်းမဝင်ရဲ။ စိတ်က အစပိုင်းဆိုတော့ ရှိန်နေတာထင်ပါရဲ့။ နောက် စိတ်ကိုပေါ့ပေါ့ပါးပါးထားပြီး ရုံးခန်းဝကနေဝင်ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။

“ဆရာမကြီး ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ကျောင်းအုပ်စားပွဲကြီးမှာထိုင်ပြီး ခေါင်းငုံ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဆရာမကြီးက ရုံးခန်းဝကို ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ရပ်နေတာကို မြင်သွားတဲ့အခါ “ဪ အေး ဝင်ခဲ့ပါကွယ်” ဆိုပြီး ရုံးခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်လှမ်းပြုတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရုံးခန်းဝမှာ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ခင်းထားတဲ့ ကနုတ်ပန်းဖောက်ကော်ဇောစိမ်းပေါ်ကနေ ခပ်ယိုယိုလေးလျှောက်လာလိုက်တယ်။ အားပါးပါး၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ရုံးခန်းထဲမှာ ကော်ဇောတစ်ခုတည်း အစိမ်းရောင်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ရုံးခန်းအတွင်းနံရံကလည်း အစိမ်းရောင်၊ အသင့်စီစဉ်ထားတဲ့ စားပွဲခုံတွေပေါ်မှာ ခင်းထားတဲ့ စားပွဲခင်းတွေကလည်း အစိမ်းရောင်။ ဆရာမကြီးရဲ့အလုပ်စားပွဲနဲ့ အခန်းထောင့်က စာရေးမ ထိုင်တဲ့စားပွဲခုံပေါ်က အခင်းတွေကလည်း အစိမ်းရောင်ပါပဲ။ “ဆရာမကြီးက အစိမ်းရောင်ကို တအားကြိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့” လို့တောင် စိတ်ထဲကနေ မှတ်ချက်ပြုလိုက်မိ

သေး။ ရုံးခန်းထဲမှာ အစည်းအဝေးထိုင်တဲ့ခုံရှည်တွေ၊ ဧည့်သည်ထိုင်မယ့် ဆက်တီခုံတွေ၊ ဗီရိုကြီးတွေက အားလုံး သူ့နေရာနဲ့သူ အစီအစဉ်တကျပဲ။ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး သန့်ပြန့်လို့။ သမ္မတကြီး ဦးသိန်းစိန်ရဲ့ဓာတ်ပုံကလည်းရုံးခန်း ရဲ့ခေါင်းရင်းဘက်နံရံ ခပ်မြင့်မြင့်မှာ ကျက်သရေတွေနဲ့ တင့်တယ်လို့ပေါ့။

ဆရာမကြီးရဲ့ အလုပ်စားပွဲနားကို ကျွန်တော်ရောက်တော့ ဆရာမ ကြီးက လုပ်လက်စ လယ်ဂျာစာအုပ်ကြီးကိုပိတ်ပြီး ဘောပင်ကိုစားပွဲပေါ် အသာချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စားပွဲခုံပေါ်မှာ မှန်ချပ်ကြီးတစ်ချပ် ခင်းထားသေး တာဆိုတော့ ဘောပင်ချသံက ဒေါက်ခနဲ ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမ ကြီးက သူ့မျက်မှန်ကို အသာချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ဖို့ ထပ်ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူညွှန်ပြတဲ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စမိတ် ဆက်လိုက်တယ်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမကြီး။ ကျွန်တော် ဒီကျောင်းမှာ တာဝန်ကျလို့ပါ”

“အေး ဟုတ်တယ်။ မနေ့ညနေက ဆရာမကြီးဆီကို လှမ်း အကြောင်းကြားလို့ သိထားတယ်။ ဆရာနာမည်က ဦးမျိုးချစ် ဟုတ်တယ် နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး”

“အေး အေး၊ ဆရာမကြီးကို ဆရာရဲ့ပြန်တမ်းလေးပြပါဦး”

ကျွန်တော်လည်း ဘေးလွယ်အိတ်ထဲကနေ ပြန်တမ်းစာရွက်ကို ထုတ်ပြီး ဆရာမကြီးဆီ ရိုရိုသေသေ လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမကြီးက လည်း ကျွန်တော့်ပြန်တမ်းကို သေသေချာချာစစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရုံးခန်း ထောင့်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စာရေးမလေးကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်တော်အလုပ် ဝင်ရောက်ကြောင်းအတွက် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားနေပြန် တယ်။ စာရေးမလေးကလည်း ဆရာမကြီးနားမှာ ခပ်ယိုယိုလေးရပ်ရင်း ဟုတ်ကဲ့ချင်းထပ်နေအောင် နာယူနေတယ်။ ခေါင်းကလည်း ဆရာမကြီး ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း သံပတ်ပေးခံထားရတဲ့ အရုပ်ကလေးလို တဆတ်ဆတ်ကိုညိတ်လို့။ ကျွန်တော်လည်း တုံ့ဏှိဘာဝေ ငေးကြည့်နေမိ တယ်။ ခဏနေတော့ သူ့နေရာသူပြန်သွားတယ်။

နောက်တော့ ဆရာမကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်ကို ပြန်လှည့်ပြီး မေဂျာကိစ္စမေးပြန်တယ်။

“ဆရာက B.Ed မှာ ဘာမေဂျာတွေယူခဲ့တာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် မြန်မာစာရယ်၊ Physics ရယ်၊ Bio ရယ် ယူခဲ့ပါတယ်ဆရာမကြီး”

ကျွန်တော်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမကြီးကလည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း သူ့မေ့ကျာကို ပြန်ပြောပြပါတယ်။

“အေးပေါ့။ ဆရာက B.Ed တိုက်ရိုက်ဆင်းဆိုတော့ မေ့ကျာ ၃ ခုပေါ့။ တီချယ်ကြီးကတော့ အလယ်တန်းပြကနေ B.Ed ဝင်ခွင့်ပါလို့ အဝေးသင်သွားတက်ရတာဆိုတော့ မေ့ကျာတစ်ခုပဲရတယ်။ ဆရာမကြီးမေ့ကျာက သင်္ချာပေါ့”

ဆရာမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောဆိုဆက်ဆံနေတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးလာတော့တယ်။ ဆရာမကြီးပြောပြသမျှကိုလည်း အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်နားထောင်ပေးနေမိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျောင်းတစ်ဝင်းလုံး လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံတွေ ထမြည်ပြီး ကျောင်းတက်သွားပါတော့တယ်။ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဖြူအစိမ်းဝတ် ကလေးငယ်တွေ ကျောင်းဝင်းအနှံ့ ပျားပန်းခပ်သလို လှုပ်ရှားနေတော့တယ်။

အတော်လေးကြာတော့ အလံတိုင်ရှေ့က ကျောင်းစုဝေးကွင်းထဲမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံး စုရုံးရောက်ရှိနေကြပြီ။ နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုပြီး နိုင်ငံတော်သီချင်းဆိုဖို့ပေါ့။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီကနေ့ကျမှ မိုးသားတိမ်လိပ်တို့ကလည်း ကင်းစင်နေပြန်တယ်။ ကောင်းကင်ဟာ အပြာရောင်ကင်းဘတ်သားပေါ်မှာ ဝါဂွမ်းဖြူဖြူလေးတွေ အဆုပ်လိုက်၊ အဆုပ်လိုက် ရေးခြယ်ထားတဲ့ ဆွတ်ပျံဖွယ် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို တင့်တယ်နေလေရဲ့။

နောက်တော့ ဆရာမကြီးက ရုံးခန်းထဲကနေ စုဝေးကွင်းဆီ ထထွက်သွားပါတယ်။ ဆရာမကြီးနောက်ကနေ ကျွန်တော်လည်း ယောင်လည်လည်နဲ့ပဲ လိုက်သွားမိတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး အားလုံးလူစုံသွားတော့ ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အမိန့်ပေးသံနဲ့အတူ တစ်ကျောင်းလုံး နိုင်ငံတော်အလံကို ညီညီညာညာ အလေးပြုကြသလို နိုင်ငံတော်သီချင်းကိုလည်း စိတ်အားတက်ကြွဖွယ် သီဆိုကြပါတော့တယ်။ နောက်တော့ မြန်မာ့ကျောင်းသီချင်းနဲ့ ကျောင်းကောင်စီသီချင်းကိုလည်း ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေက သံပြိုင်သီဆိုကြပြန်တယ်။

စိတ်အားတက်ကြွဖွယ် သီချင်းတွေသီဆိုပြီးတဲ့အခါ ဆရာမကြီးက အလံတိုင်ရှေ့ထွက်ပြီး ဆုံးမဩဝါဒပေးပါတယ်။ ပန်းကလေးတွေ လှလှပပ၊ ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်ကြဖို့ အမြဲရေလောင်းပေါင်းသင်ပေးရသလိုပေါ့။ နံနက် ခင်းဩဝါဒဆိုတာဟာ တကယ်လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စပဲလေ။ ပြီးတော့ ဆရာမကြီးက ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကို ကျောင်းကောင်စီသီချင်းထဲမှာပါတဲ့ သစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်လေးချက်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး သံပြိုင်ရွတ်ဆိုခိုင်းပြန်ပါတယ်။ ကလေးတွေရဲ့အသံက ဘဝဂ်ခိုက်မတတ် ဟိန်းပျံ့နေလေရဲ့။

‘မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားမည်။

မိမိအတန်းကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားမည်။

မိမိကျောင်းကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားမည်။

မိမိတိုင်းပြည်အတွက် ကောင်းအောင်ကြိုးစားမည်။’ တဲ့လေ။

နောက်တော့ စုဝေးပွဲရုပ်သိမ်းသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ လည်း ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်လေးချက်ဟာ သံမှို ရိုက်ထားသလို စွဲမြဲသွားပါလေရဲ့။

အဲဒီနောက် ဆရာမကြီးနဲ့ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲကို ပြန်ရောက်လာကြ တယ်။ အတော်လေးကြာတော့ ရုံးခန်းထဲကို ဆရာမခုနစ်ယောက်ဝင်လာပါ တော့တယ်။ ဆရာမကြီးမိတ်ဆက်ပေးတာကြောင့် အဲဒီဆရာမတွေက အလယ်တန်းရဲ့တန်းကြော Dean နဲ့ ဘာသာရပ်ခေါင်းဆောင်တွေမှန်း သိလိုက်ရပါတော့တယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘာသာရပ်ခွဲဝေပေးဖို့ ဆရာမကြီးနဲ့ အဲဒီ ဆရာမခုနစ်ယောက်အစည်းအဝေးငယ်လေးလုပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြလေရဲ့။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်ဘာသာပေးပေး သင်ဖို့အဆင် သင့်ပါပဲ။ မသင်နိုင်တဲ့ ဘာသာရပ်မရှိအောင် ဟိုးအရင် B.Ed တက် ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုတင်ဖြည့်ဆည်းထားပြီးသားလေ။ တကယ်တမ်း သူတို့ပေးတဲ့ ဘာသာရပ်တွေကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် သင့်တော်ပါတယ်။ သတ္တမတန်း မြန်မာစာနဲ့ အထွေထွေသိပ္ပံ၊ ပြီးတော့ အဋ္ဌမတန်း အထွေထွေသိပ္ပံတဲ့။ တန်းခွဲတွေများတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်နေ့တာ စာသင်ချိန်က ၆ ချိန်ထက်မနည်းပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် ရဲ့ First day of the school မှာ အရာရာကို ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ လက်ခံလိုက်ပါ တော့တယ်။

နောက်တော့ Deanဆရာမတွေ ပြန်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က တော့ ကျောင်းမှာ ဒီနေ့ဒီရက် အလုပ်စတင်ဝင်ရောက်ကြောင်းနဲ့ မြို့နယ် ပညာရေးမှူးရုံးကို အလုပ်ဝင်ရောက်ကြောင်း အစီရင်ခံစာပြန်တင်ဖို့ ရုံးခန်း ထဲမှာပဲ ကျန်ခဲ့ရပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ စာရေးမ အဆင်သင့်ယူလာပေးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေမှာ ဖြည့်သင့်တာတွေ ကိုယ်တိုင်ဖြည့်ပြီး လက်မှတ်တွေ ထိုးရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အတန်းကူးပြောင်းတဲ့ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်း သံကလည်း တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် ကူးပြောင်းနေပါတော့တယ်။

နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားလွှတ်ခါနီးမှာတော့ အလယ်တန်းပြဆရာ၊ ဆရာမတွေရဲ့ နားနေခန်းဆီ ကျွန်တော်ရောက်သွားပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ တော့ ဆရာမတချို့ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်တွေ ထိုင်စစ်နေကြပုံပဲ။ ကျွန်တော် ရောက်လာတာမြင်တော့ ရုံခန်းထဲမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ Deanဆရာမက နားနေခန်း ထဲက ဆရာမတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အားလုံးက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အားလုံးကို ပြုံးပြန့်တိဆက်လိုက်ပါတယ်။ နောက် တော့ ကျွန်တော်ထိုင်ဖို့ ကိုယ်ပိုင်စားပွဲခုံတစ်လုံးကို Deanဆရာမက စီစဉ်ပေး ပါတယ်။ ခက်တာက အားလုံးအဆင်ချောနေပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ အားငယ်နေမိ တယ်။ အကြောင်းက အခုထိ အမျိုးသားဆရာ အဖော်တစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးလို့ပါပဲ။

စိတ်ထဲမှာလည်း “ဒီကျောင်းမှာ အမျိုးသားဆရာတစ်ယောက် မှမရှိဘူးလား” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းက မရေမရာ စီးမျောနေလေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အထင် မှားနေတယ်ဆိုတာကို အတန်းချိန်တစ်ချိန် ထပ်မံပြီးဆုံး သွားချိန်မှာ သိလိုက်ရပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအထင်မှားမှုကို Dean ဆရာမရဲ့ အသံက ရုတ်တရက် ဖြိုခွဲပေးလိုက်တာပါ။

“ဪ ဆရာစိုး။ အတန်းချိန်ပြီးလာပြီလား။ အတော်ပဲ တစ်ခါ တည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မယ်”

ကျွန်တော် နားနေခန်းဝကို ဆက်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ဆရာတစ်ယောက်ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဆရာက အသား ဖြူဖြူ၊ အရပ်အမောင်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ။ နှာခေါင်းက မဆိုစလောက် ကြီးနေပုံရပေမဲ့ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ဝင်လာပုံအရ သဘောမနော ကောင်းမယ့်သူမှန်း သိသာနေပါတယ်။ အဲဒီဆရာ ကျွန်တော့်နားရောက်လာတော့ Dean ဆရာမက မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။

“ဆရာစိုးရေ၊ ဒီဆရာလေးက ဒီကနေ့မှ အလုပ်စတင်တာ။ B.Ed ဆင်း အလယ်တန်းပြလေး။ နာမည်က ဦးမျိုးချစ်တဲ့။ အစစအရာရာ ကူညီပေးလိုက်ပါဦး”

ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်ရှာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး ပြန်မိတ်ဆက်ပေးလေရဲ့။

“ဆရာလေး၊ ဒီဆရာနာမည်က ဦးစိုးခန့်လင်းတဲ့။ ကျွန်မတို့ကတော့ ဆရာစိုးလို့ပဲခေါ်တယ်။ ဒီကျောင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောဆရာပေါ့။ အခု ဆရာလေးလည်း ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဆရာစိုး အဖော်ရသွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ညီအရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပေးပါဆရာ”

နောက်တော့ Deanဆရာမပေးတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဇယားကိုယူပြီး ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်သွားထိုင်နေလိုက်တယ်။ ဒီကနေ့ ကိုယ့်စာသင်ချိန်ရောက်ရင် စာဝင်သင်ရမယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ခဏနေတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး လှမ်းခေါ်တာကြောင့် ရုံးခန်းကို ပြန်လာရပါတယ်။ ကိစ္စကတော့ မြို့နယ်ရုံးသွားရမယ့်ကိစ္စပါပဲ။ ရုံးခန်းရောက်ရောက်ချင်း ဆရာမကြီးက တန်းပြောတယ်။

“ကဲ ဆရာလေးရေ။ မြို့နယ်ရုံးကို အလုပ်ဝင်ကြောင်း အစီရင်ခံစာ သွားပို့ပါဦး။ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးက ဒီကနေ့ အလုပ်စတင်တဲ့ ဆရာတို့အားလုံးကို တစ်ခါတည်းခေါ်တွေ့မလို့တဲ့။ ပြီးရင် ကျောင်းပြန်မလာနဲ့တော့နော်။ မနက်ဖြန်မှပဲ ကျောင်းစတက်တော့”တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး” လို့ပြောပြီး ကျောင်းစောစောဆင်းခဲ့လိုက်တော့တယ်။ အပြန်လမ်းမှာ မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ တရိပ်ရိပ်တက်လာပေမဲ့ ချက်ချင်းကြီး ရွာချမယ့်ပုံတော့ မပေါ်သေးပါဘူးလေ။

အခန်း (၃)

ညကျတော့ အဖေ့ကို ဆိုင်ဝိုင်းသိမ်းပေးပြီး စောစောလေး အခန်း အောင်းရတော့တယ်။ မိုးတွေတအားရွာတဲ့အတွက် မိုးအေးအေးလေးနဲ့ အိပ်မလို့တော့မဟုတ်။ မနက်ကျရင် စာသင်ဖို့အတွက် စာကြိုကြည့်ထားဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို မပြင်ဆင်ထားရင် ကလေးတွေရှေ့ရောက်တဲ့အခါ အိုးနင်း ခွက်နင်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါဆို ကလေးတွေအနေနဲ့ ကိုယ့် အပေါ် First Impression Down သွားနိုင်တယ်လေ။ ဒါမျိုးတော့ ဆရာ တစ်ယောက်အနေနဲ့ လုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်။

နောက်ပြီး B.Ed တက်တုန်းက ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတွေ ပြောပြလိုက်တာကို အမှတ်ရလာမိပြန်တယ်။ ဆရာဆိုတာ ထာဝရကျောင်း သားပဲ။ သူများကို ပညာဖြန့်ဝေမယ့်သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဦးစွာဖြည့်ဆည်း ပေးရမယ်။ ကလေးတွေရှေ့မှာ ငါက ဆရာပဲဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ ပြီးစလွယ် စာမသင်ရဘူးတဲ့။ စာသင်တဲ့အခါမှာလည်း စေတနာထားသင်ရမယ်။ စေတနာထားသင်တဲ့ဆရာက သာမန်ဆရာတွေထက် ပိုပင်ပန်းမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်အပင်ပန်းခံလေလေ ကလေးတွေဘဝ တိုးတက်လေလေပဲဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့တဲ့။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော် ပုံနှိပ်စာအုပ်တွေထုတ်ပြီး ကျကျနန လေ့လာဖြစ်ပါတယ်။

ညအိပ်ခါနီးကျတော့ ဆွေဇင်နဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့လုံး ဖုန်းမဆက်သမျှ ညမှအတိုးချပြီး အလွမ်းသယ်ရပြီလေ။ ကျွန်တော်ဖုန်းဆက် လိုက်တော့ ဆွေဇင်က ထုံးစံအတိုင်း တစ်နေ့လုံးအခြေအနေတွေကို မေးပါ တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မနက်မိုးလင်းကနေ ညမိုးချုပ်တဲ့အထိ လုပ်ခဲ့ သမျှတွေကို တစ်လုံးမကျန် အစီရင်ခံရပါတယ်။ နောက်တော့ ဖန်တရာတေ အောင်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ‘တအားချစ်တယ်’၊ ‘တအားလွမ်းတယ်’ ဆိုတာတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ဖူးသလို နှစ်သက်မြတ်နိုးမှုတွေနဲ့အတူ ပြန်ပြောကြ ပြန်ပါတယ်။ ဪ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး အချစ်ဆိုတာ ဆွေးမြည့်တယ်မှ မရှိပဲလေ။

ဆွေဇင်နဲ့ဖုန်းပြောပြီးတော့ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်ဇောကြောင့် ဖတ်နေ မိတဲ့ ဆရာဖေမြင့်ရဲ့ ‘နာမည်တစ်လုံး ရမလာခင်တုန်းက’ စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တုန်းရှိသေးတယ်။ ဖုန်းတစ်လုံးက ဝင်လာပြန်တယ်။ Call Name ကိုကြည့်လိုက်တော့ စည်သူဟန်ဖြစ်နေတယ်။

“အေး စည်သူပြော” ဆိုတော့

“မင်း ဒီနေ့အဆင်ပြေလား” တဲ့။ စစ်ချင်း တန်းမေးလိုက်တဲ့စကား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အဆင်ပြေခဲ့တော့ ပြတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပြောပြီး သူ့ကို “မင်းရောအဆင်ပြေလား” ဆိုပြီး ပြန်မေးရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပြန်ဖြေ တဲ့စကားက အားမရစရာ။

“ငါမပြေဘူး” တဲ့။

နောက်တော့ သူတာဝန်ကျတဲ့ကျောင်းက ထင်ထားတာထက် ပို ဝေးတာ၊ ကျောင်းသားအင်အားနဲ့ ဆရာအင်အားက လုံးဝ မမျှတာ၊ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမရှိလို့ ရပ်ဝေးကလာတဲ့ သူ့အတွက် ကျောင်းမှာ ကပ်နေရ တော့မှာဖြစ်တာ၊ ကျောင်းဝင်းကကျဉ်းပြီး ကျောင်းဆောင်တွေက မြေစိုက်အုတ်ညှပ်လေးခန်းတွဲ နှစ်ဆောင်ပဲရှိတာတွေကို ညည်းသံလေး နှောပြီး ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် နားလည်သလိုလေးပြန် ဖျောင်းဖျရတယ်။

“ဟ မင်းက ငါ့ထက်ကံကောင်းတာပေါ့။” ဆိုတော့ သူ့ကိုရွံ့ပြော တယ်အမှတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခပ်နာနာလေး တုတ်ပါလေရော။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုရွံ့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အတည်ပြောလိုက်တာပါ။ ဒီအကြောင်းကိုလည်း သူ့ကိုရှင်းပြရပါတယ်။

“မင်းကို ငါရွဲ့ပြောတာမဟုတ်ဘူးဟ။ မင်း ငါ့ထက် တကယ်ကို ကံကောင်းတာ။ အခုငါ့ကိုပဲကြည့်။ အများအမြင်မှာ မြို့ပေါ်ကျောင်းတစ် ကျောင်းကိုရလို့ ကံကောင်းလိုက်တာလို့ မြင်ချင်မြင်နေမှာ။ အမှန်တကယ် တော့ ငါက ကံဆိုးတာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ။ မြို့ပေါ်ကျောင်းရောက်တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမကို ဘယ်သူကမှ ကံဆိုးတယ်လို့ မသတ်မှတ်ဘူးဟေ့ကောင်။ မင်းငါ့ကို လာ မနှစ်သိမ့်နဲ့” စည်သူဟန်က အခုထိ ကျွန်တော်ပြောတာကို လက်မခံသေး။ ကျွန်တော်ဆက်ပြောရပါတော့တယ်။

“အေး သာမန်မျက်လုံးနဲ့ကြည့်ရင်တော့ ကံကောင်းတယ်လို့ မြင်မှာပဲ။ ဒါကို ငါ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းလည်းသိမှာပါ။ လူတစ်ယောက်မှာ အရာအားလုံးပြည့်စုံသွားရင် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး သိပ်မထွက်တော့ဘူးဟ။ အခု ငါ့ကျောင်းမှာ အရာအားလုံးပြည့်စုံနေတယ်။ ဆရာအင်အား၊ စာသင် ခန်းအရေအတွက်၊ အိမ်သာအရေအတွက်၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အစစ အရာရာ အကုန်ကောင်းတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လာမယ်ထင်သလဲ။ ငါတို့လောက် မပြည့်စုံတဲ့ကျောင်းတွေလိုမျိုး ငါတို့မရုန်းကန်၊ မကြံဖန်ရတော့ ဘူး။ ကြာရင် စာသင်တာတစ်ခုကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတွေ ညံ့ကုန်တော့မယ်။ အခု ငါပြောသလို မတွေးဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေချင်တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေအတွက်တော့ မြို့ကျောင်းရောက်တာက ကံကောင်းတဲ့ ကိစ္စပေါ့ကွာ။ ငါ့အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါက မြို့ပေါ်ကျောင်းကို မမက် ဘူး။ နောက်တစ်ခေါက် ကျောင်းပြောင်းရင်တော့ ကိုယ့်သဘောဆန္ဒအတိုင်း မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ နယ်ဘက်ကကျောင်းတွေဆီ လျှောက်ဖို့ရည်ရွယ်ထားတယ်”

ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားရှည်ကြီးဆုံးတော့ စည်သူဟန်ဘက် ချက်ချင်း စကားမပြန်ဘူး။ တစ်အောင့်ကြာမှ ပြန်ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းပြောတာကို သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့မှ ငါအတွေးပေါက်သွားတယ်။ ငါလည်း စစ်ချင်းဆိုတော့ မတွေးနိုင်ဘူးဖြစ်သွား တာကွ။ တကယ်ဆို ငါတို့က ပညာရေးလောကထဲကို စီးပွားရှာဖို့ ဝင်လာ ကြတာမှမဟုတ်ပဲ။ ပေးဆပ်ဖို့သက်သက်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဝင်လာကြတာပဲ။ ငါလုပ်နိုင်ရမှာပေါ့”

“ဒါပဲလေကွာ၊ ဆရာချင်းတူရင်တောင် ခံယူချက်တော့ မြင့်ရမှာ ပေါ့”

နောက်တော့ သူနဲ့ကျွန်တော် တခြားအကြောင်းအရာတွေပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်တော့တယ်။ အမှန်တော့ စည်သူဟန်က လူတော်တစ်ယောက်ပါ။ B.Ed Second year မှာတောင် ဂျပန်နိုင်ငံကို ပညာတော်သင်ပါသွားတဲ့သူ လေ။

စည်သူဟန် ဖုန်းချသွားတော့ ကျွန်တော်လည်း စာတစ်အောင်ဖတ် ပြီး အိပ်လိုက်တော့တယ်။ မိုးအေးအေးနဲ့ ကွေးလို့ကောင်းသွားသမို့ အိပ်မက် တွေတောင် ဘာတွေမက်မှန်းမမှတ်မိဘူးရယ်။

မနက်ကျတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆွေဇင်က ဖုန်းဆက်လှမ်းနှိုးတယ်။ အတော့်ကို မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းတဲ့ ချစ်သူကလေးပဲ။ နောက်တော့ ကျွန်တော် လည်း အိပ်ရာထ၊ ရေမိုးချိုး၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး ကျောင်းကို စောစောထွက်လာ လိုက်တယ်။ အမေကလည်း အိပ်ရာစောစောနိုးတတ်သူဆိုတော့ ကျွန်တော့် အတွက် ထမင်းချိုင့်ကို ကြိုတင်ပြင်ပေးထားတယ်လေ။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော်ကျောင်းသွားတော့ အဖေက ဆိုင်ခင်းတုန်းပဲရှိပါသေးတယ်။

ကျောင်းရောက်တော့လည်း နည်းနည်းစောနေသေးတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျောင်းသားတွေနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေတောင် သိပ်မရောက်ကြသေးဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ရုံးခန်းထဲသွားပြီး လက်မှတ်ထိုးစာရင်းမှာ ကျောင်းရောက် ချိန်ဖြည့်ပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက်တယ်။ ရုံးခန်းထဲမှာတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ ကြီးက လယ်ဂျာစာအုပ်ကြီးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလေရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာမကြီးကိုမြင်တော့ စနုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“ဆရာမကြီး မင်္ဂလာပါ”

ဆရာမကြီးက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး “ဪ အေးအေး၊ မင်္ဂလာပါသား” ဆိုပြီး ပြန်နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ နောက်တော့ “မနေ့ကမြို့နယ် ရုံးမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား” ဆိုပြီး ထပ်မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဆင် ပြေခဲ့ကြောင်းပြောပြီး နားနေခန်းဆီ ထွက်လာလိုက်တော့တယ်။ နားနေ ခန်းထဲရောက်တော့ ဆရာမနှစ်ယောက်ရောက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပြန် တယ်။ အသက်ခပ်လတ်လတ်အရွယ်တွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မနေ့က မိတ်ဆက် တုန်းကတော့ အဲဒီဆရာမနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်မတွေ့လိုက်ရဘူး။ သူတို့ အတန်းဝင်နေကြလို့ထင်ပါရဲ့။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ကျွန်တော် နားနေ ခန်းထဲဝင်ပြီး ကိုယ့်နေရာမှာ ထိုင်လိုက်ချိန်မှာပဲ အဲဒီဆရာမနှစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို အရင် လှမ်းနှုတ်ဆက်တယ်။

“မင်္ဂလာပါဆရာ၊ ကျွန်မက ဒေါ်ကျော့ကျော့ကေခိုင်ပါ။ ဒီဆရာမ နာမည်က ဒေါ်အေးအေးထွေးတဲ့။ ဆရာ မနေ့က အလုပ်လာဝင်တယ်ဆိုတာ သတင်းကြားလိုက်ပါတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ မင်္ဂလာပါဗျ၊ ကျွန်တော် မနေ့က ရုံးကိုပြန်သွားရလို့ လူစုံအောင် မိတ်ဆက်လိုက်ရဘူး။ ကျွန်တော့်နာမည် ဦးမျိုးချစ်ပါ”

အဲဒီနောက် သူတို့နဲ့ကျွန်တော် စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်စာဝင်သင်ရမယ့် စာသင်ခန်းက ကလေးတွေ အကြောင်းပေါ့။ သူတို့ပြောမှ သိရတာက ကျွန်တော်စာဝင်သင်ရမယ့် E ခန်းနဲ့ G ခန်းက ကလေးတွေက စာသိပ်မသွားဘူးဆိုပဲ။ ကလေးတွေက ကိုင်ရပြီရ နည်းနည်းခက်တယ်လို့လည်း ကြိုသိလိုက်ရပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်ပါလေ၊ ကိုယ်သင်ရမယ့် ကလေးတွေအကြောင်း ကြိုသိခွင့်ရထားတော့ ကောင်းတာပေါ့။

အတော်ကလေးကြာတော့ တခြားဆရာမတွေလည်း ရောက်လာ သလို ဆရာစိုးလည်းရောက်လာပါတော့တယ်။ ဆရာစိုးနဲ့ ကျွန်တော်က ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ခုံတွေမှာ ထိုင်ကြတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် တိုင်ပင် စရာရှိလာရင် အဆင်ပြေလောက်မယ်ထင်ပါရဲ့။ နောက်တော့ မနက်ခင်း ကျောင်းတက်သွားတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျောင်းသူကျောင်း သားတွေနဲ့အတူ စုဝေးကွင်းမှာ နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုပြီး နိုင်ငံတော် သီချင်းဆိုကြတယ်။ ဆရာမတချို့ကတော့ အနည်းငယ် ဂနာမငြိမ်တဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ခပ်အုပ်အုပ်လေး လှမ်းဆူကြရသေး။

မနေ့က ဆရာမကြီးနားကနေ စုဝေးပွဲတက်ခဲ့ရတော့ ကျောင်းသား တွေရဲ့ အခြေအနေကို သိပ်မသိခဲ့။ ဒီကနေ့ ကျောင်းသားတွေနားမှာ နေလိုက်မှ ဒီကျောင်းသားတွေက မလွယ်ကြောလေးတွေမှန်း ရိပ်မိလာရ တယ်။ နားနေခန်းထဲရောက်တော့ ဆရာစိုးက ပြောပြပြန်တယ်။

“ခုနု စုဝေးကွင်းမှာ ဂနာမငြိမ်တဲ့ နှစ်ယောက်က ငြိမ်းချမ်းနဲ့ သီဟဝင်းစိုးတဲ့။ အဲဒီကောင်တွေက ဉာဏ်လေးကောင်းသလောက် ပညာ မကြိုးစားဘူး။ အတန်းထဲမှာလည်း မျောက်ရုံးအောင် ကမြင်းတယ်။ မိဘ တွေက ပိုက်ဆံရှိတော့ အလိုလိုက်ထားတယ်လေ”

“ဟုတ်လား၊ သူတို့က ဘယ်အတန်းတွေကလဲ ဆရာစိုး”

ကျွန်တော်မေးလိုက်တော့ ဆရာစိုးက လှည့်ကြည့်ပြီးပြီးတယ်။

ကျွန်တော့်အမေးထဲမှာ ပြီးစရာတော့ မပါပါဘူး။ ပြီးတော့ ဆရာစိုးက ပြုံးပြီးလေးနဲ့ပြောပြပါတယ်။

“ညီလေးဝင်သင်ရမယ့် (၈) တန်း F ခန်းကလေး” တဲ့။

ဗုဒ္ဓေါ့၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ကျွန်တော်သင်ရမယ့် အတန်းတွေက လူဆိုးပေါက်စနလေးတွေချည်းပဲပေါ့။ Dean ဆရာမတွေက ကျွန်တော့်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းလိုက်ကြပြီထင်ပါရဲ့။ စိတ်အပန်းပြေဖို့ စာတော်တဲ့ကျောင်းသားတွေ အခန်းတောင် တစ်ခန်းမှမပါ။

အဲဒီနောက် ဆရာစိုးအပါအဝင် ဆရာမတချို့က အတန်းပိုင်တွေ ဆိုတော့ ပထမဦးဆုံးစာသင်ချိန်မှာ အသီးသီးထွက်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒုတိယအချိန်မှ စဝင်ရမှာဆိုတော့ (၈) တန်း သိပ္ပံစာအုပ်ကို ထုတ်ပြီး ကြိုတင်လေ့လာနေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်မရောက်ခင် (၈) တန်း သိပ္ပံဝင်သင်ထားတဲ့ဆရာမက အခန်း (၁) သင်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်က အခန်း (၂) ကနေ စသင်ရတော့မှာပါ။ အခန်း (၂) ရဲ့သင်ခန်း စာခေါင်းစဉ်က “သက်ရှိများ” တဲ့။ ကျွန်တော် စာသင်ခန်းထဲရောက်တဲ့အခါ Intro ဘယ်လိုဝင်ရမလဲဆိုပြီး တွေးနေမိတယ်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ၄၅ မိနစ်ဆိုတဲ့ စာသင်ချိန်က ခဏလေး ရယ်ပါ။ ကျွန်တော် အတွေးနယ်ချဲ့နေတုန်း အတန်းကူးပြောင်း ခေါင်းလောင်းက ထမြည်ခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်တော်လည်း ပုံနှိပ်စာအုပ်ကို ရင်ခုန်စွာနဲ့ ကောက်ယူ ရင်း နားနေခန်းထဲက ထွက်လာလိုက်တယ်။ ဒါကိုမြင်တော့ ဆရာမ ဒေါ်ကျော့ကျော့ကေခိုင်က လှမ်းမေးတယ်။

“ဆရာ့အချိန်ရောက်ပြီလား။ ကျွန်မလိုက်ပို့ပေးပြီး ကလေးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ” တဲ့။

ကျွန်တော် လက်ကာပြပြီး တားလိုက်တယ်။

“ရပါတယ်ဆရာမ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ မိတ်ဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

ဆရာမဒေါ်ကျော့ကျော့ကေခိုင်က ပြုံးပြီး စကားတစ်ခွန်းပြန်ပြော ပါတယ်။

“Fighting ဆရာ။ Good Luck” တဲ့။ ကျွန်တော် Thank you လို့ပြောပြီး ထွက်ခဲ့လိုက်တော့တယ်။

ဆရာမက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းမို့ ဖေးမတဲ့သဘောနဲ့ Good

Luck လို့ပြောတာ။ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာတစ်ယောက် အနေနဲ့ကျောင်းသားတွေကို ပညာဖြန့်ဝေဖို့ Good Luck နေစရာမှ မလိုပဲ လေ။ စေတနာ၊ မေတ္တာနယ်မြေဟာ စစ်မြေပြင်မှ မဟုတ်ပဲ။

စာသင်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော် ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ ဝင်လိုက် တယ်။ B.Ed တက်တုန်းက တန်းပြအကြိမ်ကြိမ်ဆင်းဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံ ကြောင့် ကျောင်းသားတွေအပေါ် ရှိန်မနေခဲ့သလို ကြောင်အမ်းအမ်းလည်း ဖြစ်မနေခဲ့ပါဘူး။ တကယ်တမ်းကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြတာက ကလေး တွေ။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ မတ်တတ်ရပ်နှုတ်ဆက်ဖို့ မေ့နေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပုံနှိပ်စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ညင်ညင်သာသာ တစ်ချက် ပြုံးပြရင်း လှမ်းသတိပေးလိုက်တယ်။

“ဘာလဲ၊ ဆရာက ချောလွန်းလို့ နှုတ်ဆက်ဖို့ မေ့သွားကြတာ လား” ဆိုတော့မှ အားလုံးဝရုန်းသုန်းကား ကုန်းထပြီးနှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ဆက်သံက လူစည်ကားတဲ့ ဈေးတန်းထဲက ဈေးရောင်းဈေးဝယ် သူတွေရဲ့ အသံတွေလိုပဲ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့။ သူတို့ နှုတ်ဆက်သံကို တော့ ကျွန်တော်ပြန်မနှုတ်ဆက်ဘူး။ သူတို့ကို အံ့သြသလိုအမူအရာနဲ့ ရပ်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူတို့ကိုလည်း မထိုင်ခိုင်းသေးဘူး။ ခဏနေတော့ သူတို့တွေ တစ်ခုခုကို မလုံမလဲဖြစ်သွားကြသလို တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မသိမသာ ဝေ့ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်စကား စလိုက်တယ်။

“ဆရာတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့ကြ လို့ ခင်မင်ရင်းနှီးစိတ်နဲ့ နှုတ်ဆက်ကြတယ်ဆိုတာရှိတယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်တယ်ဆိုတာက တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး တန်ဖိုးထားကြောင်း၊ မေတ္တာ ဖြန့်ဝေကြောင်း၊ တစ်ဦးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တစ်ဦးက လေးစားကြောင်း ပြသတာလည်းဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ အင်မတန် မွန်မြတ်ပြီး မင်္ဂလာရှိတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဆရာကတော့ မင်းတို့အခန်းကို မဝင်ခင်ကတည်းက မင်းတို့အပေါ် တန်ဖိုး ထား ဆက်ဆံမယ်။ ဆရာသိထားတဲ့ ပညာတွေကို မင်းတို့ဆီ အိတ်သွန်ဖာ မှောက် ဖြန့်ဝေမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ဒီအခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ရဲ့ ဆရာအပေါ် ဆက်ဆံလိုက်ပုံက သိပ်ကိုအံ့သြစရာကောင်းတယ်။ နှုတ်ဆက်တာတောင် ရင်ထဲက စေတနာမပါတော့ မညီညာဘူးလေ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ သူတို့အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်

တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ခိုးခိုးဝှက်ဝှက် ကြည့်ကြ ပြန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က “အားလုံး ဆရာကို ညီညီညာညာနှုတ်ဆက်” ဆိုပြီး အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ လှုပ်နှိုးလိုက်တယ်။ နောက်တော့ သူတို့အားလုံး ညီညီညာညာ နှုတ်ဆက်ကြပါတော့တယ်။

“ပဉ္စဂုဏ် အဟံဝန္တာမိ၊ အာစရိယဂုဏ် အဟံဝန္တာမိ၊ မင်္ဂလာပါ ဆရာ” တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း “မင်္ဂလာပါ ကလေးတို့၊ ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တဲ့အခါ အားလုံးက ညီညီညာညာနဲ့ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ” လို့ ပြောပြီး ထိုင်လိုက်ကြပါတော့တယ်။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော် သူတို့အားလုံးကို ရစ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ တမင်ပုံသွင်းလိုက်တာပါ။ ဘယ်ကလေးမဆို စတွေ့တဲ့ဆရာဆိုရင် အကဲစမ်းတတ်ကြတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က သူတို့စမ်းသပ်လို့မရမယ့် ဆရာဆိုတာကို သူတို့သိအောင် ပါးပါးလေး လှစ်ပြလိုက်ရုံသာ။ ပြီးတော့ သူတို့အားလုံးကို ကျွန်တော်ရင်းနှီးမှု ယူဖို့ စတင်မိတ်ဆက်လိုက်တော့တယ်။

“ကဲ အားလုံးမှတ်ထားကြ။ ဆရာက မင်းတို့ကျောင်းကို တာဝန် ကျတဲ့ အလယ်တန်းပြဆရာပဲ။ ဆရာနာမည်က ဦးမျိုးချစ်။ ဆရာ မင်းတို့ အတန်းကို အထွေထွေသိပ္ပံသင်မှာ”

ကျွန်တော့်မိတ်ဆက်စကားဆုံးတော့ တချို့ကလေးတွေက သိပ္ပံ ပုံနှိပ်စာအုပ်မှာ နာမည်ခိုးမှတ်ကြတယ်။ တချို့ကတော့ နှုတ်က ခပ်တိုးတိုးရွတ် နေကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဘာစကားမှမပြန်ကြပါဘူး။ ဒီအခြေအနေ ကို ဖြိုခွင်းဖို့ ကျွန်တော် ဟာသတစ်ခု နှောလိုက်မိပြန်တယ်။

“တကယ်တော့ ဆရာနာမည်က ဦးမျိုးချစ်ဆိုပေမဲ့ ဆရာကို ခင်တဲ့ သူတွေက ဘယ်တုန်းကမှ မျိုးချစ်လို့မခေါ်ဘူးကွ။ တခြားနာမည်ခေါ်ကြ တယ်။ မင်းတို့လည်း နောင်တစ်ချိန် ဆရာကို ခင်မင်မိရင် အဲဒီနာမည် ခေါ်နိုင်တယ်။ ဘာနာမည်လဲဆိုတာ ပြောပြရမလား”

သူတို့အားလုံး စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ပြောပြပါဆိုပြီး ထအော်ကြလေရဲ့။

“အေး အဲဒါဆိုလည်း မှတ်ထားကြ။ ဆရာရဲ့ နောက်ထပ်နာမည်က ပြေတီဦးတဲ့”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ သူတို့အားလုံး “အမ်” တွေ၊ “အာ” တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အားလုံးရယ်ရယ်မောမော ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်

နဲ့ “ဆရာကလည်း အတည်မှတ်လို့ သမီးတို့ နားထောင်နေတာ” ဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေဘက်က စကားပြန်လာတယ်။

“အတည်ပြောနေတာလေကွာ။ ဘာလဲ၊ ဆရာက မင်းတို့ကို စ၊ နေတယ်ထင်တာလား”

အဲဒီနောက် သူတို့နဲ့ကျွန်တော် အတန်အသင့် ရင်းနှီးသွားပါတော့တယ်။ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း White Board မှာ ဒီနေ့သင်မယ့်သင်ခန်းစာကို ချရေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့သင်ခန်းစာကို အရင်မသင်။ ပြီးခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာအပေါ် သူတို့ ဘယ်လောက်မှတ်မိလဲဆိုတာ ပြန်ဆန်းစစ်လိုက်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့သင်ခန်းစာက အခန်း (၁) သိပ္ပံမိတ်ဆက်ဆိုတော့ သူတို့အနေနဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သိပ္ပံနဲ့ နည်းပညာတွေ ဘယ်လောက်ထိ တိုးတက်နေသလဲဆိုတာကို သိသလောက် ဖြေကြဖို့ လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ စစ်ချင်းမှာ ဘယ်သူမှမဖြေ။ ကျွန်တော်က ထပ်ပြီးလောဆော်လိုက်မှ စာသင်ခန်းနောက်နားက ကျောင်းသားတစ်ယောက်က လှမ်းအော်ဖြေပါတယ်။

“ကွန်ပျူတာသုံး လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေနဲ့ တခြားနည်းပညာမြင့်စက်မှုလုပ်ငန်းတွေ ကမ္ဘာအနှံ့အပြားမှာ တိုးတက်နေပါပြီ” တဲ့။

သူ့အဖြေက ရှစ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ကြည့်ရင် အတော်အသင့်ကောင်းမွန်တဲ့ အဖြေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖြေလိုက်တဲ့အနေအထားက ပွဲခင်းထဲမှာ ပွဲကြည့်တုန်း ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်လာကွယ်တဲ့အတွက် ဒရောသောပါး အော်ထုတ်လိုက်တဲ့ အသံမျိုးဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီကလေးကို ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးက ပေကတ်ကတ်နဲ့ ချက်ချင်းထမရပ်ဘူး။

“ဘာလဲ၊ ခုန ဆရာ့ကို ထိုင်ရာမထ အော်ဖြေသွားတဲ့သားတော်မောင်က ကိုယ့်အဖြေအပေါ် ယုံကြည်မှုမရှိလို့လား။ ကိုယ့်အဖြေအပေါ် ယုံကြည်မှုရှိတဲ့သူတိုင်းက အရာရာကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်ကြတယ်ကွ”

အဲဒီလို ကျွန်တော်က ဆွပေးလိုက်တော့ သူ့ဘေးက ကျောင်းသားတွေက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအကြည့်တွေကို သူကြာကြာ ရင်မဆိုင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ခေါင်းကို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလေးကုတ်ရင်း

မထချင်ထချင်ပုံစံနဲ့ လေးတိလေးကန် ကုန်းထတယ်။ ပြီးတော့ ခုနက သူဖြေခဲ့တဲ့ အဖြေကို ပြန်ဖြေပါတယ်။ သူ့အဖြေဆုံးတော့ ကျွန်တော်က ထိုင်နေတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံးကို လက်ခုပ်တီးပြီး ဂုဏ်ပြုခိုင်း လိုက်တယ်။ စာသင်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ဂုဏ်ပြုလက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်း ဖြောင်းနဲ့ ဝေဆာသွားလေရဲ့။

ဒီကလေးကိုကြည့်ရတာ အခုလို အများက လက်ခုပ်တီးပြီး ဂုဏ်ပြု တာမျိုး မခံရဖူးဘူးထင်ပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အနည်းငယ် အိုးတိုးအမ်း တမ်း နိုင်နေသလိုပဲ။ နောက်တော့ ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကိုမေးလိုက်တယ်။

“သားနာမည် ဘယ်သူလဲ” ဆိုတော့

“သားနာမည် ငြိမ်းချမ်းပါ” တဲ့။

ဒါဆို စုဝေးကွင်းမှာ ဂနာမငြိမ်လို့ အဆူခံထိတဲ့ ဇာတ်လိုက်ကျော် ပေါ့။ သူ့ကို လူအများကြားမှာ တရားဝင်ချီးကျူးပစ်လိုက်တယ်။

“မောင်ငြိမ်းချမ်းက တကယ်ကို လေးစားစရာကောင်းတာပဲ။ ကိုယ့် အဖြေအပေါ် တာဝန်ယူရဲတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်။ တခြားသူတွေလည်း သူ့လို စိတ်ဓာတ်ကောင်းတွေ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဆရာယုံကြည်ပါတယ်။ ထိုင်ထိုင် မောင်ငြိမ်းချမ်း”

အဲဒီကလေး ပြုံးစိစိလေး ပြန်ထိုင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ခဏနေတော့ အတန်းကူးပြောင်းခေါင်းလောင်းထိုးသွားတာကြောင့် စာသင် တာကို ရပ်နားလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း ရပ်နားလိုက်တာတော့ မဟုတ်။ အခန်း (၂) ကို ကြိုတင်လေ့လာထားဖို့နဲ့ ယောကျ်ားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်သူပိုလေ့လာထားသလဲဆိုတာ မနက်ဖြန် ပြိုင်ကြရမယ်ဆို ပြီး အသိပေးလိုက်တယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော် တခြားရှစ်တန်းအခန်းဘက်ကို ကူးပြောင်း လိုက်လေရဲ့။ အဲဒီအတန်းရောက်တော့လည်း ပထမဦးဆုံးဝင်ခဲ့တဲ့ အတန်းလို ပဲ မိတ်ဆက်ရတယ်။ စာသင်ဖို့ နိဒါန်းပျိုးရတယ်။ တစ်ခါတလေ သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးမှုရအောင် ရယ်စရာလေးတွေ ညှပ်ညှပ် ပြောရတယ်။ ပြီးတော့ မနက် ဖြန်ဆက်သင်မယ့် သင်ခန်းစာကို ကြိုတင်လေ့လာကြအောင် အသိပေး လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ နေ့လယ်ထမင်းစားလွှတ်တဲ့အထိ ကျွန်တော့် စာသင်ချိန်ပါတဲ့ အတန်းတိုင်းကို ဆက်တိုက် ဝင်သင်ပစ်လိုက်တယ်။ လူလည်း ချွေးရို့သွားတာပါပဲ။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် နားနေခန်းမှာ နေ့လယ်ထမ်းစားကြတော့ နည်းနည်းအမောဆိုနေလို့ သိပ်မစားနိုင်ဘူး။ ဆရာစိုးက စာသင်ရတာ အဆင်ပြေလားလို့ မေးပါတယ်။ တစ်ရက်ပဲရှိသေးတော့ အဆင်ပြေနေသေးတာပေါ့လေ။ နောင်တော့ ဘယ်လိုလာမယ်မသိ။

ကံကောင်းချင်တော့ ထမ်းစားကျောင်းတက်တက်ချင်း တစ်ချိန်တော့ နားရပါတယ်။ အဲဒီနားချိန်မှာ သိပ္ပံဘာသာရပ်ခေါင်းဆောင် (Dean) ဆရာမဒေါ်စိမ့်စိမ့်အောင် ရောက်လာတယ်။

“ဆရာလေး၊ ဒီမှာ သိပ္ပံ Notes of Lesson စာအုပ်တွေ၊ ဆရာလေးလိုအပ်ရင် ကူးချလိုက်လေ”

ကျွန်တော် Dean ဆရာမပေးတဲ့ သင်နည်း မှတ်စုစာအုပ်တွေကို ယူကြည့်လိုက်တယ်။ B.Ed မှာ သင်ခဲ့ရဖူးတဲ့ Lesson Plan ရေးနည်း အတိုင်းပါပဲ။ ကွဲလွဲလည်း နည်းနည်းပေါ့။ နောက်တော့ သူတို့ရေးတာကို နမူနာယူဖို့ ဖုန်းထုတ်ပြီး ဓာတ်ပုံတချို့ ရိုက်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ Dean ဆရာမဆီသွားပြီး စာအုပ်တွေပြန်ပေးရင်း ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုလိုက်တယ်။ ဆရာမက ချက်ချင်းပြန်လာပေးလို့ အံ့သြနေသလိုပဲ။

“ဟင်၊ ဆရာလေးက အိမ်ကိုမယူသွားဘူးလား။ အားမနာပါနဲ့၊ ယူသွားပါဆရာလေး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မယူသွားတော့ဘူးဆရာမ။ နမူနာလောက်ပဲ ဓာတ်ပုံရိုက်သွားတော့တယ်။ အိမ်ကျမှ ကိုယ့်ဘာသာရေးလိုက်ပါ့မယ်”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ဆရာမဒေါ်စိမ့်စိမ့်အောင် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တွန့်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပါတယ်။ သူကျွန်တော့်ကို ကူညီပေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေရှိတယ်လေ။

“သဘောလေ၊ ကျွန်မက ဆရာလေး အခက်မကြုံအောင် ကူညီတာပါ။ ကျွန်မတို့လည်း ရှေးကဆရာမကြီးတွေဆီကနေ ဒီလိုပဲ လက်ဆင့်ကမ်းကူးလိုက်တာပါပဲ။ အချိန်ကုန်တောင်သက်သာသေးတယ်”

ကျွန်တော်ဆက်ပြောရင် မလိုလားအပ်တာတွေ ဖြစ်တော့မှာမို့ အလျှော့ပေးပြီး ပြန်လာလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းထဲမှာတော့ အတွေ့တွေက တစ်ပုံကြီးရယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ သင်နည်းမှတ်စုဆိုတာ ကိုယ့်ကလေးတွေကို ကိုယ်ဘာသင်မယ်ဆိုတာနဲ့ ဘယ်ရည်ရွယ်ချက်ထိ ပေါက်မြောက်အောင် သင်မယ်ဆိုတာကို မှတ်စုထုတ်တဲ့သဘောမဟုတ်လား။

ဘာကြောင့် ဆရာ၊ ဆရာမတွေက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အဆင့်ဆင့် ကူးချကြပါလိမ့်။ ကိုယ်သင်ချင်တာတွေကရော အဲဒီလိုကူးချရင် အကုန်ပါလာမှာတဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် ကူးချပြီး သင်နည်းမှတ်စုထားကြောင်း On Paper လုပ်ချင်ရုံသက်သက်လား။ ဒါဆို အလကားနေရင်း စာရွက်နဲ့ ကူးချချိန်ကုန်ရုံသာ အဖတ်တင်တော့မပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်စာသင်ချိန်ရောက်လာပြီမို့ ဒေါင်ချာစိုင်းနေတဲ့ သင်နည်းမှတ်စုအကြွင်းအကျန် အတွေးတွေနဲ့အတူ စာသင်ခန်းဆီ ထွက်ခဲ့လိုက်တော့တယ်။ ဒီတစ်ခါ ဝင်သင်ရမှာက သတ္တမတန်း C ခန်း မြန်မာစာလေ။ မနက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ဒီတစ်ခါ (ခုနစ်) တန်းကို ဝင်သင်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။ ကလေးတွေကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ အပေးအယူမျှကြပုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အပေါ် ခဏသင်မိရုံနဲ့ ကလေးတွေမှာ မြန်မာစာအားနည်းကြောင်း သိလာရပါတယ်။ ဒီအခြေအနေကိုတော့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေရှင်းရမှာပေါ့။ ဒီလို မြန်မာစာ အားနည်းတာကလည်း ကျွန်တော်သိသလောက် တစ်နိုင်ငံလုံးက ကလေးအများစုမှာ ဖြစ်နေကြတာပါ။

နောက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်နေ့တာ တာဝန်ထမ်းဆောင်မှုတွေကို ညနေကျောင်းလွှတ်ခြင်းနဲ့အတူ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရပါတော့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ပြန်ချိန်ဟာ မောပန်းမှုတွေနဲ့အတူ ပီတိဖြာနေမိတာတော့ အသေအချာပါပဲလေ။

စာရေးသူကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း ဦးမျိုးချစ်ခိုင်ဖြစ်ပြီး၊ ကလောင်အမည်မှာ ချစ်ခိုင်စံဖြစ်သည်။ အဖ ဦးတင်မောင်ခိုင်၊ အမိ ဒေါ်အေးအေးချစ် တို့မှ ၁၇.၄.၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပဲခူးမြို့နယ်၊ ထုံးကြီးကျေးရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်းသုံးဦးအနက် အကြီးဆုံးသားဦး ဖြစ်သည်။

၂၀၁၀ခုနှစ်၌ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို အထက-ထုံးကြီးကျောင်းမှ ဓာတုဗေဒဘာသာရပ် ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ပညာရေးတက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက်ပညာဆည်းပူးကာ ၂၀၁၅ခုနှစ်တွင် ပညာရေးဘွဲ့(B.Ed) ကို ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၁၂ခုနှစ်ထုတ် ရန်ကုန်ပညာရေးတက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းပါ **“လေပြည် သွေးတိုင်း အလွမ်းသင့်စေ”** ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ ခြေချခဲ့သည်။ ထို့နောက် ယခုထွက်ရှိဆဲ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဆောင်းပါး၊ အက်ဆေးနှင့် ဝတ္ထုတိုများ ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၁၈ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော ဇွဲ(ပညာရေး)၊ မောင်ထက်ဝေ(ငါတရော်)တို့နှင့်အတူ **“သုံးနားညီတြိဂံ- လူငယ်နှင့်စာပေရေးရာ ဆောင်းပါးများ”**စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၂၀၁၉ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော **“အက္ခရာသစ်”**စာအုပ်များနှင့် **“ကျောက်ရိုင်းတုံးများ ထုဆစ်ခြင်း”**စာအုပ်တွင် အားဖြည့်ရေးသားခဲ့သည်။

တစ်ကိုယ်တော်လုံးချင်းအနေဖြင့် **“တိတ်တဆိတ် ပျံသန်းနေတဲ့လိပ်ပြာ”** ရသစာတမ်းငယ်များစာအုပ်၊ **“လူငယ်တွေ တကယ်ညံ့နေသလား”** ဆောင်းပါးစုစည်းမှု စာအုပ်နှင့် **“စကားများတဲ့တီကောင်”** ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုစာအုပ်နှင့် **“ရွက်ခြောက်”** လုံးချင်းဝတ္ထုတိုကို ထုတ်ဝေထားပါသည်။

ယခုအခါ ပဲခူးမြို့တွင် ဇနီးဒေါ်ဆွေဇင်ဝင်း၊ သားဂျွန်နိုင်းတို့နှင့်အတူ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ရင်း မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာများတွင် ဆောင်းပါး၊ အက်ဆေး၊ ဝတ္ထုတိုစသော သုတ၊ ရသစာပေများ ရေးသားလျက်ရှိပါသည်။

